

ZAFERE KADAR

GENÇ YOLDAŞ

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVİRİMİZ

Sayı: 53, Eylül 2010

Fiyatı: 1 TL KDV Dahil

Gençlik Partiyeye
Partiyle Zafere

Geleceğimiz Kendi Ellerimizde! Referandumu Boykot Edelim, Halk İktidarı İçin Mücadeleyi Yükseltelim

Zafere Kadar **GENÇ YOLDAŞ** İRTİBAT
www.devrimciogrencibirliigi.com
gencyoldas-2006@hotmail.com

Merhaba Genç Yoldaşlar;

Yeni bir sayımızla yine sizinleyiz. Sınıf mücadelesinin yükselişe geçtiği, burjuva sınıfın kendi içinde kıyasıya kapıştığı bir dönemdeyiz. Bu sayımızda 100'ü günleri deviren UPS işçilerinin kararlı eylemleri, toplu sözleşme sürecinde yaşanan tıkanmayla harekete geçen Belediye işçileri, fabrikalarını işgal ederek patronlarını dize getiren Çel-Mer işçilerinin işgal eylemi, yine uzun süredir direnişte olan İSKİ işçileri ile dayanışma gecesinin haberi, Türkiye ve Kürdistan'daki eylemlerin haberleri yoğun olarak yer alıyor. İşçiler emekçiler birçok yerde ayağa kalkmış ve düşmanını dize getirmek için eylem halinde.

Eylemler birbirini kovalarken emekçi halkın kaderi "Evet" ya da "Hayır" gibi seçeneklerle sıkıştırılmaya çalışılıyor. Yeni anayasa için referandum 12 Eylül'de olacak. Emekçileri karşısına çıkarılan bu seçenekler aslında tek bir şeyi ifade ediyor. O da daha fazla yoksulluk ve sefaleti emekçilere reva gören, gençliğin geleceğini gün gün karartan kapitalist sistem. Çünkü "Evet" in arkasında yeni koşullara uygun, kitleleri yeni koşullarda yönetmeye uygun kurallar varken, "Hayır" in arkasında ise 12 Eylül faşizminin ağır postalları bekliyor. Her ikisinde de emekçiler açısından, emekçilerin yaşamlarındaki sorunları çözecek bir şey yok. Özgürlüğü için mücadele eden Kürt halkının özgürlüğü yok. Bu nedenle aslında emekçiler 2 seçenekle karşı karşıyalar. O da ya bu sistemi onaylamak ya da bu sistemin köklü değişimi için "BOYKOT". Sokağın devrimci mücadelesinden, kitlelerin düzene karşı yükselen mücadelesinden güç kazanan "BOYKOT" emekçileri, yoksul Kürt halkının ve gençliğin doğru tercihidir. Emekçiler, gençlik ve Kürt halkı referandumu BOYKOT etmeli, devrim için savaşmalıdır.

Devletin tepesi bu kadar karışık iken, onun krizini daha da derinleştirebilen tek seçenek budur.

Gençlik, Leninist Partinin 21. yılına girdiği bu günlerde, kendi geleceğini ellerine almak ve sosyalizm mücadelesini güçlendirmek için safları sıklaştırmalı, Leninist Partiyi enerjisi ve dinamizmiyle daha da güçlendirmelidir. Demokratik Halk İktidarı mücadelesini yükseltelim.

Yeni bir sayımızda yeniden görüşmek üzere...

© Hürriyet

Yusuf ASLAN

Mehmet İNAN

DAM EDİMLER

PARTİ KOMÜNİSTTEN NE İSTİYOR?

Başyazı

Parti komünistten, zaferi getirecek küçük ama önemli başarılarla imza atmasını istiyor.

Parti Komünistten, 21. yılında Deniz'lerin partisini halk iktidarı için mücadelede en ön mevziye getirmesini istiyor.

Parti Komünistten, dikkatini tali olana değil, esas olana yani devrimin pratik örgütlenmesine çekmesini istiyor.

Bir pusulanın ibresi gibi, dikkatini sınıf savaşımının sorunlarına, ihtiyacına ve devrimin gelişimine yöneltmiş olan proletaryanın devrimci savaş partisi 21. yaşında. Hem de savaşımın giderek sertleştiği, koşulların bir devrim için hiç olmadığı kadar uygun olduğu zamanda. Geride bırakılan yıllar, burjuva ve burjuvazinin halk içerisindeki ideolojik yansımalarına karşı verilmiş yoğun bir ideolojik- politik savaşım, ilkelerinden taviz vermeden proletaryanın bağımsız sınıf çizgisinde mücadele etmiş, devrimin pratik örgütlenmesini günün görevi olarak görmüş ve bu doğrultuda mücadelesini sürdürmüş bir kolektifin tarihidir. Bu tarihin sorumluluğunu taşımak, daha da ileriye gitmek bizlerin birincil görevidir. Ama yaşanan süreç önümüze yeni sorumluluklar ve zorluklar çıkartıyor. Dönem artık eskisi gibi değil, eskisinin daha da ötesinde bir yerde duruyor ve oradan devrime yürümenin yollarını bulmak her komünistin önünde bir ödev olarak kendisini gösteriyor.

Yeni Zamanlara Yeni Ezgiler Gerek

Böyle diyordu Rus atasözü. Mücadelenin gelmiş olduğu düzey yeni ezgileri söyleyecek yeni ozanların yetişmesini zorunlu kılıyor. Bu büyük orkestra en iyi ezgileri, halkın bilincine ve yüreğine hitap eden ezgileri ancak böyle söyleyebilir. Ancak böyle emekçi halkın yüreğinde bir yere sahip olabilir, onların yaşantısında yer alabiliriz. Peki bunun için ne gerekli?

Uzun süreden beri işçi sınıfı eylemden eyleme koşuyor. Özellikle TEKEL işçilerinin eyleminden sonra işçi sınıfının yükselen mücadelesi, bilinç sıçramasını da beraberinde getirdi. Sosyalist hareket ve emek hareketi iç içe geçmenin çok uygun koşullarını buldu. Emekçiler komünistleri çok daha yakından tanıdı ve burjuva propagandaların etkisi eylem içerisinde tuzla buz oldu. Anladılar ki emekçilerin gerçek dostu komünistler, devrimcilerdir. Anladılar ki komünistler zor dönemin aranan dostlarıdır. Anladılar ki komünistler çıkarısız bir şekilde insanlığın onurunu yüksekte tutmak ve kendi onurlarını korumak adına bu mücadeleye girmişlerdi. Anladılar ki gözlerimiz önünde olan olaylara seyirci kalmamak, çekilen acıları hissetmek en sade ve yalansız bir şekilde komünistlerde kendisini gösterdi. Sınıfla aramızda kopmaz bağlar kurmanın büyük olanakları artık hiç olmadığı kadar var.

Bu süreç sadece sınıfı geliştirip örgütledi. Bu süreç aynı zamanda öncü komünist gü-

cü de eğitti. Eksik ve tamamlanması gereken, yetkinleştirilmesi gereken yönleri gösterdi. Her şeyden önce şu tespiti yapmak gerek, daha önümüzde yürünecek çok yol var. Bunu açıklıkla söylemeliyiz. Ama şunu da çekinmeden söyleyebiliriz ki, ileriye yürüyüşümüz sağlam adımlarla sürüyor. Parti bayrağı her yere Parti bayrağı her eyleme sloganı hayat buluyor.

Öyleyse şimdi bize gerekli olan nedir? Yeni dönemi karşılayabilmek için bazı konulara yeniden değinmek gerek. Aşağıda yazılı olan şeylerin hepsi birbirine bağlı olan ve birbirini besleyen özelliklerdir. Ama bu konuda yaşanabilecek olan eksiklikler, artık tafisi çok zor olan eksiklikleri gündeme getirecek durumdadır.

Bunlardan ilki şudur: **Komünist nerede ise parti oradadır bilincini asla unutmamak.**

O kadar hızlı ve karmaşık bir süreçten geçiyoruz ki, bir tek komünistin bir parti gibi hareket etmesi gerekiyor. Sürecin bütün gelişmelerini ancak böyle kucaklayabiliriz. Her direnişte, eylemde ve partiye nerede ihtiyaç varsa orada olmanın tek koşulu budur. Bunu bir örnekle şöyle açıklayabiliriz. Ki bu konuya dair eşsiz bir örnektir. Sovyet Partizanları! Faşist Hitlerin ordusu Sovyetlere saldırmış ve Moskova yakınlarına kadar ilerlemiştir. Ama işgal ettiği bölgelerde hiç bir Nazi askeri rahat uyuyamamakta, arkasını kollamak zorundadır. Çünkü merkezi komutanlıkla bağı kopmuş olan Sovyet askerleri, milisleri görevlerinin ne olduklarını bildiklerinden, Partilerinin onların önüne koyduğu görevi bildiklerinden savaşmaya devam etmiş ve Nazi ordusuna kök söktürmüştür. Yıldırım savaşı taktiği Sovyetler Birliği dışında bütün ülkelerde başarılı olmuş, merkezi komutanlıkla bağı kopan askerler teslim olmuşlardır. Ama yalnız Sovyet askerleri ve milisleri, merkezi komutanlıkla bağı kopmuş olmasına rağmen savaşmaya devam etmiştir. Nedeni ise 2. dünya savaşında ortaya çıkan yepyeni bir savaş stratejisidir. **Parti Bilinci!** Partinin direktifleri Sovyet partizanları için yeterlidir. Çünkü **esas komuta görevin açıklanmasıdır.**

Günümüzü düşündüğümüzde şunu tespit etmek çok zor değil; her komünistin bütün dikkati yığın hareketinin kendisine, gelişimine ve örgütlenmenin, mücadeleyi yönetmenin inceliklerine yöneltilmeli! Her an bir yerde bir kalkışmanın olabileceği koşullarda olduğumuz için, her komünistin buna göre hazırlanması ve hazır olması gerekir.

Burada ikinci önemli özelliğe geliyoruz. Derler ki **savaş önce kafada kazanılır.** Yani mücadeleyi kazanacağımıza olan inanç ve kararlılık, kafada savaşın her türlü koşullarına hazır olma durumu bize zaferi getirecek olan şeylerdendir. Ama bu nasıl olacak?

Marksizm bize tarihin işleyiş yasalarının ne olduğunu gösterdi. Sermayenin hareket tarzı, çıkmazları, uzlaşmaz çelişkiler sermayenin çöküşünü kaçınılmaz kılarken, sosyalizmin geleceğin dünyası olmasını da kaçınılmaz kılıyor. Ayrıca Marksizm bize bu mücadelenin uzun soluklu bir mücadele olacağını da gösteriyor ve **en uzun mücadelelerin en önemli silahı teorik bilinçtir.** Bu nedenle her komünistin partinin programını iyi bilmesi, güncel durumda öne sürdüğü politikaları iyi bilmesi, sloganlarının anlamını ve Marksist düşünme yöntemini bilmek gerektiği kendiliğinden ortaya çıkar. Bu olmaz ise yalnız kaldığımız dönemde atacağımız adımların nasıl olacağı konusunda çok ciddi sorunlar yaşarız. Karanlıkta yolumuzu bulmamızın tek yolu budur. Kendimizi teorik-

politik olarak geliştirmektir. Çünkü gençlik partinin geleceğidir ve teorik çalışma ve onun en önemli faaliyeti olan kitap okuma pratik sürecin, mücadelenin bir parçasıdır. Bunu böyle algılamalı ve ona göre hareket etmeliyiz.

Ayrıca eylem halindeki işçilerin, emekçilerin, gençlerin ve Kürt halkının yaptıkları eylemin etkilerini, varacağı noktayı görebilmemiz; mücadelenin geneline ya da partinin politikalarına dair sorular sorulduğunda, onları ikna etmekle bu politikaları onlara en iyi şekilde anlatmakla yükümlüyük. Sağlam teorik bilinç ve Marksist düşünme yöntemi bize eninde sonunda zaferin proletaryanın olacağını gösterecektir.

Bir başka önemli konu da burjuvazinin ideolojik politik olarak anti-propagandalarıdır. Bu saldırıların etkisinden korunmak ve kitleleri bu konuda aydınlatmanın tek yolu teorik- politik gelişkinliktir. Olaylar karmaşası içinden doğruyu, doğru tavrı bulabilmenin, doğru politik tavrı gösterebilmenin koşulu budur. Burjuvazinin politik manevralarını önceden görebilmek, kitlelerin bu konuda bilincini açık tutabilmek için teorik-politik gelişkinlik olmazsa olmazdır. Bu ko-

Marksizm bize tarihin işleyiş yasalarının ne olduğunu gösterdi. Sermayenin hareket tarzı, çıkmazları, uzlaşmaz çelişkiler sermayenin çöküşünü kaçınılmaz kılarken, sosyalizmin geleceğin dünyası olmasını da kaçınılmaz kılıyor.

nunun bu kadar önemli olması ideolojik savaşımın sınıf savaşımının üç biçiminden biri olmuş olmasıdır.

Bir başka önemli konu ise şudur; madem ki komünist tek başına bir parti gibi hareket etmeli, mademki komünist tek başına gittiği her yerde partinin temsilcisi gibi hareket etmeli, o zaman komünistin öz- disiplinini, kemik gibi bir partininki gibi olmalıdır. **Yani Çelik gibi!**

Günlük yaşamın her hangi bir anında komünist yaşamını nasıl planladığını, zamanını nasıl değerlendirdiğini kontrol etmelidir. Bunun için en olması gereken şey

komünistin kendi bilinç ve samimiyetiyle yaşamını kontrol altında tutmasıdır; o yalnız olduğunda dahi disiplinini korumalı, yaptığı işi ciddiye aldığını göstermelidir. Çünkü komünist faaliyetin özünde kişinin kendi zevklerinden vazgeçip, toplum yararına -ki bizim koşullarımızda devrim için- gönüllü bir şekilde çalışma vardır. Bu çalışma komünist faaliyetin özünü oluşturur ve her komünistin doğal hali olmalıdır. Öz-disiplin kendimizin dışındaki kişiler için iyi bir örnek oluşturma adına da gereklidir. Çünkü savaş durumundaki bir ordunun ruh hali, disiplin anlayışı ne ise devrimci durum ve iç savaş koşullarındaki devrimci bir savaş partisi ve komünistleri içinde durum aynıdır.

Tüm bunları yan yana getirince şu sonuç kendiliğinden ortaya çıkıyor. Bugün yüzleri, binleri yöneten komünistler, yarın yüz binleri, milyonları yönetecek. Bu nedenle çok yönlü gelişimin gerekliliği kendisini çok daha fazla dayatıyor. Kitleleri yönetmek, yönlendirmek ancak bu süreç içerisinde öğrenilecek, deneyimi kazanılacak bir şey. Kitle eylemlerinin içerisinde olmak ve bu eylemlere yön vermeye çalışmak her genç komünistin bilincinde berrak bir biçimde yer kapmalıdır. Günümüzün devrimleri uzun süreli iç savaşlar biçiminde, sokak savaşları şeklinde gerçekleşiyor. Ve buralarda biz genç komünistlere çok iş düşecek. Bu konuda yüksek inisiyatif sahibi olmalıyız. Bu konuda gerekli olan şeyler pratik içerisinde öğrenmeli ve geliştirilmelidir.

Tüm bunlar bugün devrimi gerçekleştirmek isteyen bir partinin kadrolarının kesin kes uygulanması ve içselleştirmesi gereken şeylerdir. 21. yılında daha da ileri adımlar atmak, mücadeleyi yükseltmenin ve Leninist Parti'yi kitlelerle daha fazla buluşturmanın bir kaç maddesine değindik. Çok söylenen bir deyim vardır. Az laf çok iş, işte bunu pratikte uygulama vakti. Bazen bazı kişilerde bu deymi çok kullanmaktan dolayı, pratikte hiç bir şey yapmamak gibi bir tavır geliştirebiliyor. Ama günümüz eylem günü. Güzel sözlerin yerini devrimci eylemler aldı. Devrimi isteyen bir partinin hareket etmesi gerektiği gibi "Partimiz bilincimiz, bilincimiz partimiz" bilinciyle hareket etmeliyiz.

Parti komünistten, kitlelerle en geniş bağları kurabilmek için bunları istiyor.

Parti komünistten, zaferi getirecek küçük ama önemli başarılarla imza atmasını istiyor.

Parti Komünistten, 21. yılında Deniz'lerin partisini halk iktidarı için mücadelede en ön mevziye getirmesini istiyor.

Parti Komünistten, dikkatini tali olana değil, esas olana yani devrimin pratik örgütlenmesine çekmesini istiyor.

ULUSAL SORUNA LENİNİST BAKIŞ*

Ulusal sorun ve ulusal sorunun çözümü konusundaki tartışmalar, büyük bir yoğunluk kazandı. Ulusal sorun, devrimin önemli bir sorunudur. Ulusal sorunun bu denli geniş, canlı tartışılması, devrimin güncelliğinin ve canlılığının açık bir ifadesidir. Devrimin diğer tüm konuları, aynı canlılıkla ve hararetle tartışılacaktır.

Şimdiye dek, devrimin güncelliğini yadsıyanlar, onu görmezlikten gelenler, şimdi devrimin gücünün bugünkü sonuçlarıyla karşı karşıya geliyorlar.

Devrim, kendi gücünü, güncelliğini ve canlılığını, tüm sosyal reformistlere ve oportünistlere kabul ettiriyor.

Leninist Parti, ulusal sorun tartışmalarına küçük burjuva hareketlere göre çok daha avantajlı giriyor.

Leninist Parti, ulusal sorunda yıllar öncesine dayanan ve giderek geliştirilen bilimsel, doğru görüşlere sahiptir. Türkiye sol hareketlerinin büyük çoğunluğu ulusal sorunda ya sosyal-şoven bir çizgiye sahip, ya da bazıları Kürt ulusal hareketinin söylediklerini kendi görüşleri olarak ilan etmekten başka bir şey yapmıyor.

Leninist yayınlarda, ulusal sorunda ortaya konan görüşleri açıklamayı sürdürüyoruz.

Burjuvazi Devrimin Baskısıyla Hareket Ediyor

Türkiye'nin egemen burjuva güçleri ve burjuva devletin, Kürt sorununun "çözümü"nü, bugünkü koşullarda gündeme getirmesi, devrimin açık baskısından ötürüdür. Bu konuda emperyalist güçlerin desteğini almış olması, egemen güçlere yönelik devrim tehdidinin hangi düzeye vardığının göstergesidir. İşbirlikçi tekelci sermaye, uzun iç savaşta hegemonyasını yitirdi. Bu süreçte gerek Türkiye halkları üzerinde, gerekse Kürt halkı üzerinde ideolojik-politik hegemonyasını kaybetti. İşçi sınıfı ve halkların devrimci mücadelesinin şiddetlenerek ve yoğunlaşarak sürmesi, egemenler için iktidarlarını, ekonomik ayrıcalıklarını ve her şeylerini yitirmeyle karşı karşıya gelmeleri demektir. Onlar bu durumda varlıklarının sürmesinin devrimci güçlerin durdurulmasına bağlı olduğunu düşünüyorlar. Daha önce yalnızca belli bir burjuva çevrenin kaygısı olan bu durum, giderek, daha geniş burjuva çevrelerin ortak kaygısı haline geldi. Bu durum, devlete egemen olan güçlerin birlikte harekete geçmesine yol açtı.

Kürdistan'da savaşan devrimci bir gücü ortadan kaldırmak, bölgenin ilhakçı, gerici burjuva devletlerinin de işine gelmektedir. Örgütlü ileri bir gücün tasfiye edilmesiyle kendilerini güven altına almış olacaklar.

Türkiye'nin egemen burjuva güçleri içeride bir savaş sürerken bölgede ve dünyada güçlü duruma gelemeyeceklerini hesap ettikleri için içeride iç savaşın önemli bir gücü olan Kürt ulusal hareketini tasfiye etme politikalarına yeni bir hız kazandırdılar.

Türkiye burjuvazisi değişti mi ki Kürt ulusal sorununu "çözmek" için bu denli hevesli görünüyor. Sorunu buna bağlamak isteyenler var, ama bu bir yanılgıdan ibaret. Burjuvazi değişmedi, o yalnızca devrimin yayılmasının ve zafere doğru ilerlemesinin önüne geçmeye çalışıyor. Burjuvaziyi çeşitli politik yönelimlere iten devrimci mücadeledir, olayların devrimci yönde gelişmesidir ve bu koşullarda egemenlerin sınıfsal egemenliklerinin tehlikeye düşmesidir.

Türkiye ve Kürdistan'da süren devrimci durum ve devrimin güncelliği, TC'nin UKH ile bir "anlaşma" yapması burjuvazinin düşündüğü gibi bir sonucun ortaya çıkmasına izin vermez. Tersine devrim mücadelesi, yeni koşullarda daha da güçlenecek ve hızlanacaktır.

Kürt Halkının Devrim Mücadelesi Sürecektir

Türkiye'nin UKH ile yapacağı bir "barış", bugün Kürt ulusal hareketi ve Türkiye'nin sol hareketinin uzlaşmacı kesimi tarafından ileri sürülen tezlerle dayanarak yapılması halinde kesinlikle "demokratik barış" olmayacaktır. Çünkü, birincisi, Kürdistan'ın ilhakına son vermiyor; ikincisi, tam hak eşitliğine dayanmıyor; üçüncüsü, birleşmenin ön koşulu olan ayrılma özgürlüğüne dayanmıyor.

Buna "demokratik barış" adını veren Türkiye'nin ortalama sol hareketi, bununla, asıl olarak Türkiye'nin egemen burjuva güçlerine karşı izlediği uzlaşmacı politikanın üstünü örtmeye

çalışıyor. İç savaşı sonuna dek, zafere kadar götürme devrimci politikasını izlemek yerine egemenlerle toplumsal uzlaşmaya giderek uzun yıllardır süren dünyanın bu en şiddetli devrimci iç savaşlarından birini sona erdirmeyi amaçlıyor. Sosyal reformistler ve oportünistler, burjuvaziyle uzlaşmanın bir yolu olarak düşündükleri Kürt ulusal sorununun, barışçıl çözümünü daha da genişleterek bu konsensüsü Türkiye ve Kürdistan'ın en geniş devrimci kitlelerine dek yaymak ve onlara kabul ettirmek peşindedir.

TC'nin UKH'nin ileri sürdüğü şartlar temelinde bir "anlaşma" yapması, UKKTH'nin gerçekleşmesi olmayacak, tersine, Kürt ulusu üzerinde Türk ulusunun ulusal baskısını sürdürecektir ve sınırlı haklar uğruna, egemen ulusun egemenliği pekişecek ve bu ezilen ulus tarafından güvenceye alınmış olacaktır.

Türk ulusunun zora dayanan ulusal egemenliği, bu kez Kürt halkının gönüllü desteğine sahip olacaktır.

Artık kendi ulusal egemenliğini eskisi gibi devam ettiremeyeceğini anlayan Türkiye'nin egemen güçleri, şimdi bu egemenliği Kürt halkının kendi isteğiyle desteklemesi sonucu garantiye almayı hedefliyorlar.

Böylesi bir sonuç, Türk ulusu ve Kürt ulusu arasındaki ezen-ezilen ulus ilişkisini değiştirmeyecek, Kürdistan'ın ilhakını sona erdirmeyecek, Kürt ulusunu ezilen ulus olmaktan çıkarmayacaktır. Bu demektir ki, Kürt halkının ulusal baskıya karşı, devrimci mücadelesi, bunun koşulları ortadan kalkmaya-çağı için sürecektir.

Yeni bir anayasa, Kürt halkının ulusal haklarının bir güvencesi olamaz. Kürt halkının ulusal haklarının, politik haklarının ve diğer haklarının güvencesi, TC'nin düzenleyeceği bir anayasa değil, ezilen halkın örgütlü gücü, devrim mücadelesi ve devrimin kendisi olacaktır.

Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluşu iç içedir. Klasik ulusal kurtuluş çizgisi, Kürt halkına zafer getiremez. Mücadele, sosyalizme yönelmelidir. Bu ise, Kürdistan işçi sınıfının, ulusal harekete öncülük etmesi anlamına gelir.

Hareketin sınıfsal yanı git gide öne çıkıyor. Önümüzdeki süreçte mücadelenin sınıfsal çatışma yönü belirgin olarak yoğunlaşacaktır.

Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi, Türkiye ve Kürdistan proletaryasının öncülüğünde ve halkların mücadele birliği temelinde çok daha güçlenerek sürecektir.

Leninist Parti, ısrarlı ve kararlı olarak savunduğu Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı ilkesinin sonuna kadar tutarlı savunucusu olacaktır.

Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı İlkesinin Yadsınması

Kürt ulusal sorununun bir çözüm yolu olarak önerilen "tam hak eşitliği", aslında UKKTH'nin özsel olarak reddedilmesine dayanıyor. Çünkü UKKTH'nin özü, ezilen ulusun, politik olarak ayrılma hakkını kapsar. UKKTH'nin bu politik içeriği kabul edilmediği için bunun yerine "tam hak eşitliği"ni ileri sürenler, iki ulusun birliğini zorunlu bir durum olarak belirlemiş olurlar. Ne denirse densin, Kürt ulusunun ayrılma, yani bağımsız devlet kurma hakkını inkar etmek için bu tez ileri sürülüyor. Kürt halkı ayrılmak isterse, o durumda eşit haklara

dayalı birlikten söz edenler ne yapacaktır? Birlik adına zor mu uygulanacaktır? Ne denirse densin, Kürt ulusunun ayrılıp, bağımsız devlet kurma hakkını kabul etmeyen bir anlayış, sosyal-şoven bir anlayıştır.

Birleşme özgürlüğü, ayrılma özgürlüğünü şart koşar. Eğer birleşme özgürlüğü, ayrılma hakkını bir ön koşul olarak kapsamazsa, bu, gönüllü, eşit haklar temelinde bir birlik olmaz, zoraki bir birlik olur.

Bir de lafta UKKTH'yi savunduğunu söyleyip sonra bu ilkeyi çeşitli şartlara bağlayanlar var. Bu gruba girenler de, özünde UKKTH ilkesini reddediyorlar. UKKTH koşulsuz olarak savunulmalıdır. Ve bunun özü olarak ezilen ulusun ayrılma hakkı öne çıkartılmalıdır. Bu Leninist anlayışa uygun davranmayanlar, ezilen ulus üzerinde ulusal baskıdan başka bir şey olmayan zoraki birliği savunmuş olurlar. Kürt ulusunun ayrılıp bağımsız devlet kurma hakkını savunmayan her anlayış, sosyal-şoven bir anlayıştan öteye gitmez.

UKKTH'nin Marksist-Leninist Kavranışı

Proletarya partisi ve emekçiler için, onların ekonomik gelişmesi için daha yararlı olduğundan bu konuda merkezîyetçi bir yaklaşıma sahiptir (diğer tüm şartlar eşit olmak koşuluyla).

Bu birlik, halkların gönüllü, eşit ve enternasyonal birliği olmalıdır. Böyle bir birliğin oluşması için ezilen ulusun ayrılma, yani ayrı devlet kurma hakkını içermelidir.

Ancak ayrılma özgürlüğünü kesin olarak tanıyan bir birleşme, gönüllü ve özgür bir birleşme olur.

Bu temelde proletarya, halkların enternasyonal ve kardeşçe birliğinden yanadır.

Bu çerçevede ezen ulusun enternasyonalist sosyalistleri ve işçileri, ezilen ulusun ayrılma yani bağımsız devlet kurma hakkının propagandasını yapmalıdır. Komünist enternasyonalizm anlayışı bunu gerektirir.

Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ve Kürdistan Sorunu

Kürt ulusal sorunu, Kürdistan sorunundan ayrılamaz. Marx, "konuşmada uluslararası politika geçtiği ölçüde... (milliyetlerden) değil... (ülkelerden) söz ediyorum" demiştir. Biz de uluslararası ilişkilerden söz ederken Kürdistan'dan söz edeceğiz.

Dünyada buna birçok örnek verilebilir. "İrlanda sorunu", "Filistin sorunu", "BASK sorunu", "Doğu Timor sorunu" vb.

Kürt ulusal sorununun Kürdistan sorunundan ayrı görülmemesi, Kürt ulusu kendi iradesi dışında zorla TC'nin devlet sınırları içerisinde tutulduğu (ilhak edildiği) için, devlet sınırları sorununu gündeme getirir.

UKKTH ayrılma, aynı zamanda bağımsız devlet kurma hakkını içerdiği için, sınırlar sorununu şart koşar, yani Kürdistan sorununu.

Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ve Federasyon

Marksist-Leninistler ulusal sorunun çözümünde, demokratik merkezîyetçilikten yanadırlar. Marx ve Lenin ulusal sorunda görüş açıklarken, diğer tüm haklar eşit olmak kaydıyla merkezîyetçilikten yana olmuşlardır. Ulusal sorunda, federatif çözümün karşılığı olmuşlardır.

UKKTH “federasyon hakkı”na indirgenemez.

Federasyon ancak somut koşullarda ve zorunlu durumlarda bir çözüm olarak gündeme gelir. Ekim Devrimi sonrasında Rusya’da geçici bir çözüm olarak gündeme geldiği gibi.

Federasyon halkların eşit, özgür, gönüllü birliğine giden yolda geçici bir çözüm olarak gündeme gelebilir.

Türkiye sol hareketinde Kürdistan için federasyon önerenler, UKKTH’nin özü olan ayrılma, yani bağımsız devlet kurma hakkını yadsımış oluyorlar.

Anadilde Eğitim

Anadilde eğitim ilkesini savunanlar, bu ilkeyi savunurken eksik davranıyorlar. Sorun sadece ezilen ulus için anadilde eğitim değil, tüm kamu kurumlarında dilini özgürce kullanabilmeleridir. Resmi dil zorunluluğu kaldırılmalıdır.

Referandum

Referandum, ulusal sorunun çözümünü karara bağlaması yoludur. Referandum yapacak olan ezen ulus değil, ezilen ulustur. Ezilen ulus açısından referandum ancak, özgür bir ortamda, ayrılma dahil kendi geleceğini kendisinin belirlemesi konusunda tam bir ajitasyon özgürlüğünün kullanıldığı koşullarda gündeme gelir.

Referandumu ezilen ulusun kurumları karara bağlayabilirler.

Birleşik Devrim

Cumhuriyetin ilk dönemlerinde Kürdistan devrim dinamizmi ve Türkiye’deki devrim dinamizmi nesnel ve tarihsel koşullar nedeniyle ayrı ayrı gelişmiştir. Yine, tarihsel gelişim, Kürdistan’ın ilhak edilmesi, kapitalizmin gelişimi, yani ortak ekonomik temele bağlı olarak her iki ülkenin devrim dinamikleri ortak bir harekette birleşmiştir. Her iki ülkenin devrimci hareketi, birleşik devrimin bileşenleri haline gelmiştir.

Proletaryanın Sınıf Mücadelesinin Birliği

Leninist Parti yıllardır her iki ülke proletaryasının sınıf mücadelesinin birliğini sağlaması için mücadele etmiştir. Her iki ülke proletaryasının bütün sınıf örgütlerinde en sıkı ve mer-

kezi birliği için çaba göstermiştir. Bütün uluslardan işçilerin birliği, ezilen ulusun ayrılma hakkının tanınmasını gerektirir.

Daha bütünlüklü söylemek gerekirse, ezilen ulusun sosyalistleri birleşmeden yana olmalıdır, ezen ulusun sosyalistleri ise ezilen ulusun ayrılma hakkını savunmalıdır. Bütün uluslardan işçilerin birliği ancak bu gerçek enternasyonalist anlayış temelinde sağlanabilir.

Marksistler ulusal soruna proletaryanın devrimci bakış açısından yaklaşır. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı, her iki ulustan işçilerin birliğini sağlar, kaynaşmasını getirir, proletaryanın kurtuluş yolunu açar.

Ulusal çelişkilerin çözümü, toplumsal çelişkinin çözümüne bağlanmıştır. Çünkü işçilerin zaferi, bütün ulus ve ulusal topluluklara kurtuluş getirecektir.

Burjuvazinin proletarya üzerindeki egemenliğine son verin, bir ulusun diğer ulus üzerine baskısı da sona erer.

Biz yıllarca Leninist UKKTH ilkesinin tutarlı savunucusu olduk ve pratikte buna uygun davrandık.

Her iki ülke işçi ve emekçilerini enternasyonalizm, demokrasi ve sosyalizm anlayışıyla eğittik. Yine tüm mücadelelerimiz boyunca şovenizme ve sosyal-şovenizme karşı kararlı ve uzlaşmaz mücadele yürüttük.

Türkiye ve Kürdistan proletaryasının ve kitlelerinin toplumsal kurtuluşunu her şeyin üstünde tuttuk. Biricik marksist anlayış da budur.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası uzun, ortak mücadele deneyimine sahiptir. Bütün sınıf örgütlerinde ortak hareket etmektedir, ortak eylem yapmaktadır. Bu birliktelik, proletaryanın devrime öncülük etmesinin ve halkların kurtuluşunu sağlamasının sağlam zeminlerini yaratmıştır.

Bu konuda söylediklerimizi Lenin’in konuyla ilgili söylediği özel anlatımıyla bitirelim: “Ulusların tam hak eşitliği, UKKTH; tüm ulusların işçilerinin birliği –Marksizmin tüm dünyanın deneyiminin ve Rusya’nın deneyiminin işçilere öğrettiği ulusal program budur.”

* Daha önce Yeni Evrede Mücadele Birliği’nin 147. sayısında(16-30 Eylül 2009) yayımlanan bu yazıyı, öneminden dolayı yeniden yayımlıyoruz

YARIM KALAN BİR OYUNDU ÇOCUKLUĞUM

*Bir halkın cezaevinde büyüyen tüm çocuklarına

Ülkem diyordu çocuk. Ülkem... Parçalanmış dizim gibiydi ülkem. Parça parça ve kan içinde. Çalınan çocukluğum gibi ülkem. Öldürülerek büyüyen çocuklardık. Annesine ve oyunlarına hasret çocuklar... Ve her çocuk avucundaki toz izinden dolayı korsan bir günün suçlusuydu. Ve sırtımdaki ter damlası kadar çoktu mahpusluğum. Her damla için çocukluğumdan bir yıl almıştı devlet. Sorular, sorgular ve sargılar içinde kalmıştı çocukluğum.

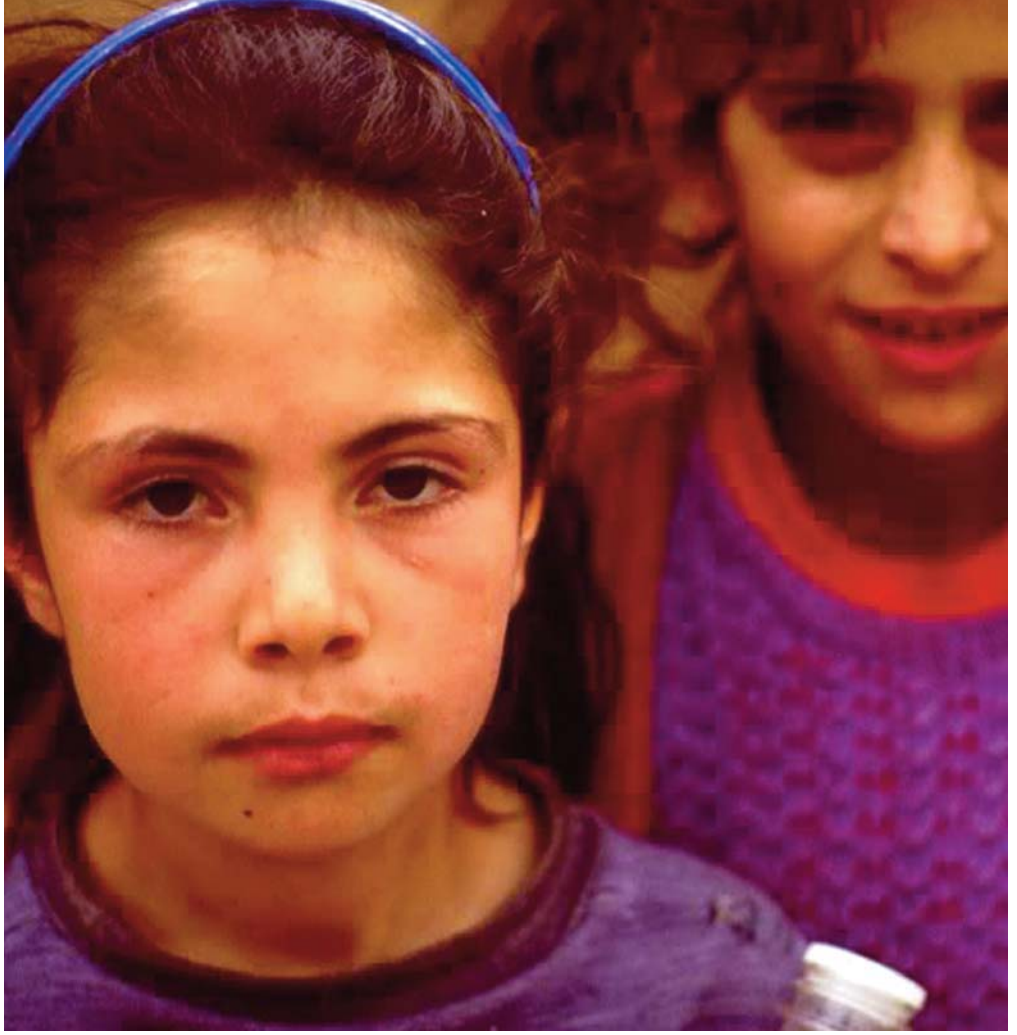
Her çocuğa sorulan soruların bazıları burada da sorulurdu. Misal "Büyüyünce ne olacaksın?" gibi. "Büyüyebilirsem eğer" dedi çocuk. Sonra yüzünü dağlara çevirdi. "Büyüyebilirsem çocukluğumun hesabını soracağım" dedi çocuk. Ve büyümedi.

Dicle'nin doğusunda bir ananın feryadı duyuldu. Köyüm, düşlerim, çocukluğum yakıldı. Adım çalındı. Annem başka bir adla seslendi bana, nüfusta devlet başka ad koydu. Dilimden kelimelerim söküldü. Lal oldum ama susmadım. "Unut" dediler sonra. "Unut annenden öğrendiğin dilin bütün cümlelerini". "Ama" dedim. "Ama ana dilini unutmak, öldürmek demektir anneni". "Öldür" dediler. "Durma öldür anneni". Namlusu anneme çevrili günlerdi çocukluğum.

Tek fotoğrafı olan bir kızı öldürdüler burada. Ve annesi etekliğine gömdü onu. Parça parça topladı kızını anne. Parçalanmış ülkemiz gibisin Ceylan, parçalanmış ülkemiz gibi. Annesinin etekliğinde gömülüyor burada çocuklar. Ve ölmeden önce makarna istiyorlar. Üç heceli, görünmez, dört parça bir ülkenin paramparça edilmiş bir çocuğunu topluyor anne. Parçalar birleşip bir ölü olsun diye. Ve bir güvercin Ceylan'dan bir parça daha getiriyor annesine. Eksiksiz bir ölüm olsun diye Ceylan, annesi etekliğinde bir parça daha taşıyor Ceylan'ın mezarına.

Oysa bir çocuk kimin düşmanı olabilir ki? Makarna isteyen ve hayvan otlatan minik bir kız kimin düşmanı olabilir? Sizler tankların, topların kısaca ölümlerin sahibi sizler. Ceylan sizin nasıl düşmanınız olabilir ki?

Şimdi bana annesinin eteğine dolanan her çocuk öldürülecekmiş gibi geliyor. Ve ben korkuyorum. Ninemin anlattığı Tanrı-

ya mı sığınmalıyım? Hani sırtımdaki jop izi kadar ince sıratın köprüsünün sahibi?

Ve şimdi çocuklar mahpushane avlusunda mahallelerinde yarım kalan oyunlarını oynuyor. Ve şimdi kızlar koğuştan ranza üzerinde el işi örerken analarına korsan bir gündün kalma aşklarını düşünüyorlar. Mahpushaneye zırlı araçlarla yeni çocukluk taşınırken, bu çocukta büyüyecekti ranza üzerinde. Annesine, onun bilmediği bir dilden mektuplar yazacaktı. Ve annesi hep birilerine okutacaktı çocuğunun mektubunu. Fotoğraf albümünde saklayacaktı mektupları. Çocuk boş bir sayfaya elini koyup elinin şeklinin çizecekti. Ve annesi öyle anlayacaktı evladının büyüüp büyümediğini. Ve bu çocuğun çocukluk anılarında köyüne, anasına, kardeşlerine, aşka, oyunlara dair hiç bir şey olmayacaktı. Bu çocuk ağaçtan hiç düşmeyecekti. Ve çocukluğuna ait yaramazlık yaraları olmaya caktı jop izinden başka. Meyve çalamayacaktı. İlk

aşkı olmayacaktı. Sayı saymayı mahpushanede günlerini sayarak öğrenecekti. Bu çocuk mahpustan çıkmaya yakın anasının ölüm haberini alacaktı. Ve anasını son defa göremeyecekti. Bu çocuğun anılarını da çalınacaktı. Ve bu çocuk bir başka büyüyecekti.

Oysa koşmak istiyor Botan'da bir çocuk. Sadece koşmak. Ayağına yasalar takılıyor. Koşuyor ama çocuk, durmuyor koşuyor. Ardına kurşunlar takılıyor ve koşuyor hala çocuk. Bir mayın patlıyor. Bir çocukluk bin parçaya bölünüyor. Oysa sadece koşmak istiyordu çocuk. Yakılmamış son ormandan bir çiçek koparmak annesine ve sevdasına.

Annesi diğer yitirilen çocukların annesi gibi toprak bir damda yüzü dağlara dönük ağlıyor. "Çocuklarının özgürce koşabileceği bir ülkenin" umudunu taşıyordu yüreğinde.

Adana'dan bir Genç Yoldaş okuru

Marksizm mi Feminizm mi?

80’li yıllarla beraber Türkiye’de feminist ideoloji, sosyalizmden yana esen rüzgarın da etkisiyle birçok burjuva ideolojinin marksist harekete dahil edilmeye çalışıldığı gibi marksizmin içine sızdırıldı ve bu burjuva ideolojisi marksizme eklenerek feminizmin marksizm içinde politik bir karakter kazanması gerçekleşti. Feminizmi tarihsel olarak uzun uzadıya incelemek, burjuva devrimlerinden bu yana feminist hareketleri derin olarak ele almak oldukça uzun bir iş ve belki de başka bir yazının konusudur. Biz daha çok feminizm ile marksizmin ve bunların sentezlenmesiyle oluşturulmaya çalışılan “sosyalist feminist” akımların derin ayrılıklarına değineceğiz.

Sapkın Bir Burjuva İdeolojisi: Feminizm

“Kadınlığı yüceltme” anlamına gelen feminizmin bir hareket olarak ortaya çıkışı Fransız Devrimi’nin yaşandığı süreçte gerçekleşmiştir. Özellikle kapitalizmin henüz tarih sahnesine çıktığı serbest rekabet döneminde burjuva demokratik bir akım olarak nitelendirilebileceğimiz feminizm, bir burjuva ideolojisi olduğundan ve sınıfsal ayrılıkları göz ardı ettiğinden ötürü, temsil ettiği sınıf iktidara geçer geçmez nasıl hızla gericileşmişse, onun izlediği yol da bundan farklı olmamıştır.

Cinsiyet çelişkisinden yola çıkan ve ideolojik olarak cins ayrımcılığı temeli üzerinden yükselen feminizm de kendi içinde çeşitli formlara bölünmüştür. Kapitalist sistem içerisinde kadın için birtakım “burjuva hak ve özgürlükler” arayışına giren liberal feminizm, Marksizmin kadın sorununa olan yaklaşımını tamamen yadsıyan ve erkek düşmanlığını açıkça ortaya koyan

radikal feminizm ve sınıf mücadelesini “sözde” sahiplenen ancak marksizmin kadın sorununa olan yaklaşımını yetersiz, zaman zaman da yanlış gören (“marksizmin seksist yaklaşımları aşamaması” türünden getirdikleri eleştiriler bunu açıkça gösterir) ve son tahlilde cinsiyet ayrımcılığına vurgu yaparak burjuva ideolojisine kan taşıyan sosyalist feminizm bunların en bilinenleridir. Marksizm, bu akımların tam olarak karşısında yer alır.

“Kadınlığı yüceltme” anlamına gelen feminizmin bir hareket olarak ortaya çıkışı Fransız Devrimi’nin yaşandığı süreçte gerçekleşmiştir. Özellikle kapitalizmin henüz tarih sahnesine çıktığı serbest rekabet döneminde burjuva demokratik bir akım olarak nitelendirilebileceğimiz feminizm, bir burjuva ideolojisi olduğundan ve sınıfsal ayrılıkları göz ardı ettiğinden ötürü, temsil ettiği sınıf iktidara geçer geçmez nasıl hızla gericileşmişse, onun izlediği yol da bundan farklı olmamıştır.

Feminizm salt kadının özgürleşmesini savunur. Marksizmin aksine, kadının ezilmesi sorununu toplumsal değil biyolojik bir olgu olarak tahlil eder ve aslında tarihsel bir hataya düşer. Eğer kadının ezilişi toplumsal değil de biyolojik bir olgu ise bunun için yapılacak çok da fazla bir şey olmasa gerek. Bu

nun anlamı şudur: Kadın daima ezilmiştir ve bundan sonra da ezilecektir. Bütün erkekleri yok etmeyi düşünmüyorlarsa tabii eğer! Ancak bir marksist, kadının ezilişini özel mülkiyetin tarih sahnesine çıkmasıyla başlatır. Ataerkilliğe geçiş ve erkek egemen sistemlerin kuruluşu özel mülkiyetin getirisi olan toplumsal bir olgudur, der.

Sosyalist Feminizm: Eklektizmin Sefaleti

“...Sosyalizmi kadınların kurtuluşu için zemin olarak görmemiz, kurtuluş perspektifimizin bir boyutunu oluşturuyor; ama feminist örgütlenmemizin önceliğinin/hedefinin sosyalizm olduğu anlamına gelmiyor. Sosyalizmin bir ön koşul olmasının bugünkü mücadelemiz açısından anlamı, günümüzün politika pratiğiyle gelecek arasında köprüler kurma gereğinin altının çizilmesidir... Sosyalist feministler olarak örgütlenirken bizi birleştiren güdü, feminizm anlayışımız ve feminist kaygılarımız. Bu nedenle, sadece erkeklerden, devletten, sermayeden bağımsızlığı değil, aynı şekilde gelecek hayalleri bizimle örtüşse bile sosyalist örgütlenmelerden de bağımsızlığı mutlak şart olarak görüyoruz...”

Bu alıntı “Feminist Politika” yayınıyla sosyalist feminizmin borazanlığını yapan Sosyalist Feminist Kolektif’in “Neden ve Nasıl Bir Sosyalist Feminizm?” sorusuna cevabı olarak karşımıza çıkıyor. Genel olarak sosyalist feministlerin sosyalizme bakışını dilendirdiği için bu alıntıyı gerekli görüyoruz. Çünkü bu cevap, diğer politik konulara olduğu gibi kadın sorununa yaklaşımlarında burjuva omurgasızlığı benimseyen birçok reformist ve oportünist hareketin görüşlerini de yansıtır.

maktadır. Çünkü bu cevap, “Patriyarkal Kapitalizm”e karşı savaştığını dile getiren sosyalist feministlerimizin niçin her fırsatta burjuva kadınların içinde bulunduğu örgütlenmelerle ilkesiz ittifak platformları oluşturduğuna dair kafa açıcı bir niteliğe sahiptir.

Erkekleri alanlardan kovan sosyalist feministlerin, eylemlerinde burjuva kadınlarla omuz omuza yürürken nasıl bir anti-kapitalist mücadele verdiklerini görüyoruz. “Burjuva kadınlar da kadın oldukları için eziliyorlar” safatasından hareket eden sosyalist feministlerin böyle ilkesiz ittifaklar kurmasının asıl sebebi görüşlerinin temelinde cinsiyet ayrımcılığını koymalarıdır. Burjuva kadınların karşılaştıkları sorunların, emekçi kadınların her gün karşılaştığı sorunlardan temelde farklı ve tali olduğunu söyleyebiliriz. Sokaklarda kendilerine yönelik gerçekleşen polis saldırısı esnasında bile kendilerine destek olmak amacıyla orada bulunan erkeklerin alandan uzaklaşması için çaba sarfeden bu “ne yaptığını bilmezler”, aslında kadın ve erkek emekçilerin arasına nifak tohumları ekerrek burjuvaziye hizmet ediyorlar. Sınıfsal mücadele vermedikleri gibi kadın sorununda hedef saptırıp sınıf güçlerinin bölünmesi için çabalıyorlar.

Kadın-Erkek Eşitliği, Elbette! Peki Ya Kadın-Kadın Eşitliği?

Kapitalizm, özellikle kadın emekçilerin üzerinde daha ağır bir sömürü ve baskı uyguluyor. Onu kâr hırsıyla yanıp tutuşarak tasarladığı reklamlarına cinsel bir obje olarak kullanıyor, ucuz emek gücünü sömürüyor. Kadının her iki yönden ezilmişliğine, cinsel meta haline getirilmesine, evde anne olarak, fabrikada işçi olarak ezilmesine, şiddete maruz kalmasına, cahil ve geri bırakılmasına ve tüm savaşlarda cinselliğin bir savaş aracı olarak kullanılmasına özellikle vurgu yapıyoruz. Biz kadınların sadece ve sadece artı-değer sömürsünden muzdarip olduklarını söyleyerek sorunu uvriyerist bir anlayışla ele almıyoruz. Kadınlar kapitalist sistemde çok yönlü bir şekilde eziliyor, sömürülüyor. Biz, bu sorunun gerçek çözümünün sınıfların ortadan kalktığı

“Sovyet iktidarı, ... iki yıl içinde, kadının kurtuluşu için, ‘kuvvetli’ cinsi ile eşitleştirilmesi için, bütün dünyadaki ileri, aydın, ‘demokratik’ cumhuriyetlerin topununun 130 yılda yaptıklarından daha çok şey yaptı.” (Kadın ve Aile; Marks, Engels, Lenin, Sol Yayınları, syf. 236)

bir düzende sağlanabileceğini söylüyoruz. Ayrıca bu, kadınların sosyalist örgütlerden bağımsız hareket etmesine bir gerekçe olarak da gösterilemez. Elbette kadın emekçilerin parti içerisinde farklı organları bulunabilir, örgütsüz kadın emekçilere ulaşmak için bu organlar etkili bir araç olarak kullanılabilir. Clara Zetkin bu konu hakkında şunları dile getiriyor:

“Örgütlenme ile ilgili olan şeyler, ideolojik anlayışımızdan çıkar: Komünist kadınların ayrı birlikleri yoktur. Komünist kadının yeri, tıpkı komünist erkeğin olduğu gibi, Partide üyeliktir. Eşit yükümlülükler ve haklarla. Bu konuda hiçbir görüş ayrılığı olamaz. Ancak, gerçeklere gözlerimizi kapayamayız. Parti, özel görevi en geniş kadın kitlelerini uyandırmak, onları partiyle bağ-

lamak ve sürekli olarak onun etkisinde tutmak olan çalışma gruplarına, komisyona, komitelere, kollara, ya da başka nasıl adlandırılırsa adlandırılınsın, organlara sahip olmalıdır. Bunun için tabii ki, bu kadın kitleleri arasında tamamiyle sistematik bir çalışma yapmamız gerekiyor. Uyanan kadınları eğitmemiz ve Komünist Partisinin önderliği altında proleter sınıf mücadeleleri için kazanmamız ve silahlandırmamız gerekiyor...” (Clara Zetkin-Lenin’le Kadın Sorunu Üzerine)

Bugün Güler Sabancı’lar, Arzuhan Doğan Yalçındağ’lar kadın-erkek demeden sömürsünün merkezine emekçileri yerleştirirken sosyalist feministler ideolojilerinin merkezine cins ayrımcılığını koyuyorlar. Bu da eklektik bir akım olan sosyalist feminizmin temel

çelişkisini ortaya çıkartıyor. Marksizm, kadının tarihte ortaya çıkan ezilmesinin ekonomik temelini açıkladı ve emek araçlarında özel mülkiyetin kaldırılmasını kadının özgürleşmesinin ve hak eşitliğinin gerçekleşmesinin önkoşulu olarak ortaya koymayı başardı. Marksistlere göre her türlü baskı ve sömürünün temel kaynağı toplumun sınıflara bölünmüş olan yapısıdır. Bu yüzden içinde hala kapitalist toplumun kalıntılarını barındıran sosyalizmde kadın sorunu çok kısa bir sürede tamamen çözülecek bir sorun değildir. Lenin bunun hakkında şunları söylüyor:

“...Sosyalist ülkü için uğraşyoruz, sosyalizmin tam gerçekleşmesi için savaşıyoruz ve burada kadın için büyük bir etkinlik alanı açılıyor. Şimdi zemini sosyalist kuruluş için düzenlemeye ciddi olarak hazırlanıyoruz; ama sosyalist toplumun gerçek kurtuluşu, ancak kadının tam hak eşitliğini sağladığımız zaman ve onunla birlikte bu köreltici, üretken olmayan küçük-ışten kurtulan kadın yeni işe geçince başlayacaktır. Bu, bizim, yıllar, uzun yıllar yapacağımız bir iştir. Bu, hiçbir çabuk

sonuç vermeyen ve hiçbir görklü etki vaatmemeyen bir iştir... “ (Kadın ve Aile; Marks, Engels, Lenin, Eriş Yayınları syf. 185)

Ve aynı zamanda Lenin şunları da söylüyordu:

“Sovyet iktidarı, ... iki yıl içinde, kadının kurtuluşu için, ‘kuvvetli’ cinsi ile eşitleştirilmesi için, bütün dünyadaki ileri, aydın, ‘demokratik’ cumhuriyetlerin topunun 130 yılda yaptıklarından daha çok şey yaptı.” (Kadın ve Aile; Marks, Engels, Lenin, Sol Yayınları, syf. 236)

Milyonlarca kadın bizimle birlikte devrim yürüyüşümüze katılmadan ne emekçilerin ne de özel olarak kadının kurtuluşu mümkün olmayacaktır. Kadın-erkek arasındaki hak eşitliği kapitalist sistem içerisinde gerçekleşebilecek bir durum değildir. Kaldı ki kadın-kadın arasında bir hak eşitliği sağlanamamışken, yani sömüren-sömürülen, ezen-ezilen ilişkisi ortadan kaldırılamamışken bunu hayal etmek sadece ütöpik olabilir. Lenin düzeniçi bir anlayışla hareket edenlerin eşitlik kavramına yaklaşımlarını şu şekilde eleştiriyor:

“Ezilenler ile ezenlerin, sömürülenler ile sömürülenlerin “eşitliği” olamaz, yoktur ve olmayacaktır. Kadın için erkeğin yasal üstencelikleri karşısında hiçbir özgürlük olmadıkça, sermayenin boyunduruğundan işçinin, kapitalistlerin, mülk sahiplerinin ve tüccarların boyunduruğundan çalışan köylünün hiçbir kurtuluşu olmadıkça, gerçek “özgürlük” olamaz, yoktur ve asla olmayacaktır.

Yalancılar ve ikiyüzlüler, beyinsizler ve körler, burjuvazi ve yandaşları, genellikle özgürlük, genellikle eşitlik ve demokrasi konusundaki boş sözleriyle halkı aldatmak isterler. İşçilere ve köylülere şunu söylüyoruz: Yalancıların maskelerini kaldırsın, körlerin gözlerini açın. Onlara sorun:

Hangi cinsin hangi cinsle eşitliği?

Hangi ulusun hangi ulusla eşitliği?

Hangi sınıfın hangi sınıfla eşitliği?

Hangi boyunduruktan ya da hangi sınıfın boyunduruğundan kurtuluş?

Hangi sınıf için özgürlük?” (Kadın ve Aile; Marks, Engels, Lenin, Eriş Yayınları syf. 188-189)

Kadın sorununa marksistlerin ele alış şekli kısaca böyledir. Marksizmin içine sızdırılan her türlü burjuva akıma karşı savaşmak en önemli görevlerimizden biri olmalıdır. Temel sorunu kadın-erkek çatışmasına indirgeyen ve sınıf mücadelesini kabul etseler dahi ne kadar havada kalan bir sosyalist mücadele verdiklerini gördüğümüz sosyalist feminist akımların kadının özgürleşmesi namına hiçbir şey yapmadıklarını ve burjuvaziye hizmet ettiklerini gördük, görüyoruz.

Kadının kurtuluşu için sosyalizmin örgütlenmesi bir önkoşuldur demiştik. Dünyada daha önceki deneyimler de bunu doğrulamıştır. Kadının özgürleşme mücadelesini yükseltmek Demokratik Halk İktidarı’nı kurmaktan geçiyor. Kuracağımız Halk İktidarı’nda kadınların iki kat ezilmişliğine sebep veren, onun maddi temeli olan tekeller kapitalist sisteme ağır darbeler indirerek sosyalizme doğru hızla yol alırken kadının da kurtuluşu için çok büyük bir adım atmış olacağız.

Ankara’dan

DÖB’lü Bir Öğrenci

SOSYALİZM YOLUNDA KARARLI YÜRÜYÜŞ

Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti lideri Kim Jong Il Çarşamba günü yaptığı açıklamada Kore Savaşında alınan tarihi zaferin, Kore halkının bağımsızlık ve sosyalizm yolunda yürüyüşüne hiç bir kuvvetin engel olamayacağını göstergesi olduğunu belirtti.

Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti lideri Kim Jong Il Çarşamba günü yaptığı açıklamada Kore Savaşında alınan tarihi zaferin, Kore halkının bağımsızlık ve sosyalizm yolunda yürüyüşüne hiç bir kuvvetin engel olamayacağını göstergesi olduğunu belirtti.

Aynı zamanda Kore İşçi Partisi Genel Sekreteri olan Kim Jong Il 1950-53 Bağımsızlık Savaşı zaferinin 57.yıldönümü kutlamaları kapsamında Pyongyang'da düzenlenen kültürel galada söz aldı.

Rodong Sinmun gazetesinin haberine göre Kim Jong Il, savaştaki tarihsel zaferin ülkenin kaderini belirleyen önemine vurgu yaparak, Kore için ölüm kalım savaşının kazanıldığını belirtti.

Kim, Kore Devlet Başkanı Kim Il Sung'un Yankilere karşı kazandığı zaferin sonsuza dek ülke tarihinde yer alacağını vurguladı.

PANAMA'DA İŞÇİLER AYAKTA

Panama'da işçiler uzun süredir, yaşamlarını gasp edecek olan yasaya karşı mücadele içerisindedir. Sendikal örgütlenmeye ilişkin zorluklar çıkartan, işçileri tamamen güvencesiz bir şekilde çalışmaya iten, patronlara istedikleri gibi işçileri işten atma hakkı tanıyan 30 numaralı yasaya karşı 13 Temmuz'da yapılan genel grevden sonra mücadele hızını ve enerjisini kesmeden devam ediyor.

Ayrıca sağcı devlet başkanı Ricardo Martinelli'nin kurduğu hükümette, kamuya ait kurumlar emperyalist şirketlere peşkeş çekilirken, işçi ve emekçilerin mücadelesini zayıflatmak içinde, grev kırıcı işçilere ek ödemeler yapılmasını içeren yasalar da çıkartılıyor. Buna karşın ise işçiler mücadelelerini aralıksız sürdürüyorlar. 29 Haziran'da 10 bin kişinin katıldığı ve hükümeti

protesto eden bir eylem örgütlendi. Bunun yanı sıra Panama'da diğer iş kollarından işçilerde eylemlerini sürdürüyor.

2 Temmuz'da Muz İşçileri Sendikası (Stribana) üyesi 4.500 muz plantasyonu işçisi Bocas del Toro bölgesindeki Bocas Meyve Şirketi'nde greve başlamışlardı. Bir başka işçi grubu da yollara bariyerler kurarak bir havaalanının geçici olarak işgal etmişler, Panama Kanalı'nın genişletilmesi inşaatında çalışan işçiler de iş bırakmışlardı.

Burjuvazi ise işçilerin bu eylemliklerine sert yanıt vermişti. Binlerce çevik kuvvetten oluşan birlikler işçilere saldırmış, 11 işçi bu saldırılarda hayatını kaybetmişti. Bunun üzerine 13 Temmuz'da bir genel grev ilan edilmiş, ayrıca Ulusal Ekonomik ve Sosyal Hakları Koruma Cephesi, 16 Temmuz'da halkı sokaklara çağırarak bir açıklamada bulunmuştu.

Ardından sendikacıardan 30 kişi tutuklanmış ve Panama Üniversitesinden de 157 öğrenci gözaltına alınmıştı. Bu saldırılara rağmen grev başarılı olmuş ve hükümet kısmi de olsa geri adım atmıştır. Sendikalar yasa tamamen geri çekilene kadar eylemlerin devam edeceğini söylüyor.

SOSYALİZMDEN GERİ DÖNÜŞ YOK!

Son dönemdir Küba'da yaşananları kapitalizme geri dönüş olarak yorumlayan burjuva basın ve dünyaya Raul Castro bir cevap daha verdi. Ülkede ekonominin daha iyiye gitmesi için çeşitli girişimlerde bulunan Küba Komünist Partisi ve Devlet Başkanı Raul Castro, burjuva basında yer alan Komünist Parti içerisindeki değişime ayak uydurmada görüş ayrılıkları var gibi açıklamalara parlamentoda cevap verdi. Komünist Partinin hiç olmadığı kadar devrim etrafında kenetlendiğini söyleyen Castro, Sosyalist sistemden geri dönüş olmayacağını açıkladı. Ayrıca 52 "muhalif" in serbest bırakılmasına ilişkin ise şöyle dedi "bu kişiler fikirleri için değil, Amerika için çalışarak karşı-devrimci oldukları ve bu suçu işledikleri için hapse atıldılar"

Ayrıca Castro; "devrim, güçlü olduğu için cömert olabilir" dedi. Bunun yanı sıra Castro 48 yıldır Amerika ambargosu altında olan Küba'da ekonomiyi canlandırmak için, yeterli derece verim alınamayan kamu sektörü çalışanlarının işine son verileceğini belirterek "Küba'nın dünyada insanların çalışmadan yaşayabildiği tek yer olduğu olgusuna ilelebet son vermeliyiz" dedi.

GEÇİCİ DEVRİM HÜKÜMETİ

Leninist yazınlarda sık sık dile getirilen Geçici Devrim Hükümeti (GDH) üzerinde durulması gereken bir konu. Nedir Geçici devrim hükümeti ve neden bizim tartışma konumuz olmuştur?

Bu tartışmaya girmeden önce bir şeyi belirtmeliyiz. Biz burada bir tanımlama yapmıyoruz ve niyetimiz de bu değil. Çünkü her tanımlama bir sınırlamadır ve esnekliği, esnek kavrayışı önleyebilir. Ayrıca diyalektik yöntem ve anlayışa göre yapılan tanımlamaların da kesin sınırlarla belirlenmiş keskin sınırları yoktur. Bazı kavramları açıklarken ya da onun özelliklerinden bahsederken söylenenleri bu şekilde kavramak gerekir. Bu açıklamayı yapmamızın nedeni elbette ele aldığımız konuyu daha iyi anlamak ve tartışmayı doğru bir şekilde sürdürmektir. Bahsi geçen konunun mantığını kavramaktır. Şimdi Geçici Devrim Hükümeti konusuna dönebiliriz.

Geçici Devrim Hükümeti, kendisine devrimciyim diyen her partinin mutlaka ele alması gereken bir konudur. Türkiye ve K. Kürdistan devrimci hareketi içerisinde bu sorunu ilk ortaya atan Leninist Partidir. Zamanı ise 90'lı yılların ilk ortasıdır. 89 Bahar eylemleri ile yükselişe geçen Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, bununla birlikte Kürt halkının da mücadelesinin serhıldanlar düzeyine ulaşmış olması; Türkiye tekeli kapitalizminin krizinin derinleşmeye başlaması, 1980 faşist darbesinin kabuklarının birer birer parçalanmaya başlaması ile yönetememe krizinin de ayyuka çıkması, bu topraklarda artık devrimci durumun tespiti zorunlu kıldı.

Devrimci durum; devrimin nesnel koşullarının var olması demektir. Nesnel olarak devrimin günün görevi haline geldiğini ifade eder. Ve devrimci bir parti bu saatten sonra, bütün gücünü güncel hale gelmiş olan devrimin pratik örgütlenmesine harcar. Yalnız devrimin olabilmesi için sadece nesnel koşulların uygun olması yetmez. Öznel koşulların da uygun olması gerekir ve sanıldığı üzere öznel koşul sadece parti değildir. Genel olarak devrimin toplumsal güçlerinin bilinç, örgütlenme ve mücadele deneyimi açısından da devrimi yapabilecek kapasiteye ulaşması demektir. Özel olarak ise proletaryanın bilinç, örgütlenme ve de-

neyim açısından devrimi yapabilecek kapasiteye ulaşması demektir. Ve kimi zaman öncü güç olan parti ile paralel bir ilerleme gösterirken, kimi zaman biri diğerini geriden takip eder. Ama genel olarak proletaryanın yüksek bilinç ve örgütlenme seviyesine ulaşması partinin de geniş kitlelerle ilişki kurmasını kolaylaştıracağı için, her devrimci yükseliş döneminde görülen yan gelişme ve ilerlemedir.(devrimci parti açısından)

Devrimci durum koşullarında kitlelerle burjuvazi arasında savaşım iç savaş halini alır ve bu her sınıf savaşımının zorunlu bir uğrak noktasıdır. İç savaş koşullarında mücadele çok daha serttir. Bu mücadele kitleleri o kadar hızlı eğitir ki, kitleler onlarca yıllık eksikliklerini çok kısa dönemde kapatırlar. "Devrimin, siyasi gelişmenin barış dönemlerinde inanılmaz gibi görünen bir hız ve derinlikte insanları eğittiği tartışma götürmez bir gerçektir ve asıl önemli olan, devrimin, sadece yöneticileri değil, aynı zamanda yığınları da eğitmesidir." (Lenin, İki Taktik)

Lenin'in de yukarıda bahsettiği gibi kitleler bu koşullarda olağanüstü bir hızla gelişir. Nesnel koşulların ayaklanmayı mümkün kılması, kitlelerin de burjuvaziye karşı açık mücadeleye girmesi iktidarın alınma olanağını doğurur. İşte Geçici Devrim Hükümeti, iktidarı alacak olan kitlelerin ayaklanma organıdır; ikincisi bu, devrim karşısında karşı-devrimi örgütleyerek gerçekleşir. Burjuvazi kaybettiği iktidarını yeniden elde etmek için aralıksız girişimlerde bulunur. GDH burjuvazinin bu girişimlerini bastırmak ve devrimi güvence altına almak için uğraşır. Üçüncüsü, kitleler GDH ile yıkılmış burjuva iktidarın yerine nasıl bir devrimci hükümetin geleceğini bilmek isterler, GDH emekçilere devrimci hükümetin nasıl olacağını ve görevlerini gösterecektir.

"Ama "geçici devrim hükümeti" diye..... devrilen iktidarın yerini alan hükümete ve halk ayaklanmasına dayanan hükümete derler,.....geçici devrim hükümeti devrimin hemen zafere ulaşması için bir mücadele organıdır, karşı-devrim teşebbüslerini hemen ezmek için bir mücadele organıdır...."Lenin'in söyledikleri genel olarak

GDH'nin ihtiyacının nedenlerini ve görevlerini açıklıyor.

GDH'yı bugünden ele alışıımızın nedeni, devrimci durum ve iç savaş koşullarının derinleşmesine ve genişlemesine yayılmasıdır. Bu sorunu şimdiden ele almak ve kitleleri bu konuda eğitmek, devrimci mücadelenin geleceği açısından çok önemlidir.

Genel olarak GDH'den bahsedildiğinde kafayı karıştıran şeylerden biri, bunun şimdi mi ilan edilmesi meselesidir. Burada sözkonusu olan, hedeflerin, amaç ve doğrultunun açıkça ilan edilmesidir. Güncel bir sorun olarak devrim ortada duruyorken, yığınları pratik-güncel anlamda savaşıma çağırırken, ne uğruna savaşıldığı ve bunun nasıl elde edileceği, tam da GDH ve onun programıyla ortaya konabilir. Yoksa bu, birilerinin çıkıp bir "gölge hükümet" kurması değildir. Bahsettiğimiz şey de GDH'nin bugün ilanı değildir, GDH'nin gerekliliği, devrimin güncel hale geldiği dönemlerde, bu konunun da hem devrimcilerin hem de emekçilerin baş konularından biri olmasıdır. Bu aydınlatılmalıdır.

KOLEKTİFİN AHENGİNİ SAĞLAYAN ARAÇ; DİSİPLİN

Emperyalist –kapitalist sistemin dünyanın birçok yerinde insanlara yaşattığı acıları, yıkımı, yoksulluğu ve sefaleti çoğunluk kazanıyor. Bunun tarihsel olarak kaçınılmaz olduğunu da biliyoruz. Emperyalist –kapitalist sistem bir gün mutlaka tarihin eski eserler müzesine kaldırılacak. Lenin’in dediği gibi, bir gün çocuklarımız, torunlarımız bu sömürü sisteminin kalıntılarına şaşırarak bakacaklar... Her şeyin bu kadar bol olduğu dünya da insanların nasıl olup ta aç kaldıklarına, evsiz-barksız kaldıklarına, üzerlerine giyecek bir şey bulamadıklarına hayret edecekler. Şimdi tarih bu yöne hızla akıyor. Ancak, kapitalizmin yıkılışı kendiliğinden olmayacaktır. Kapitalizme son vermek için proletarya ve emekçi sınıfların mücadelesi yüzyıllardır devam ediyor. Bu mücadele salt niyetlerle sürdürülen bir mücadele değildir... Kapitalizme karşı savaşımında proletaryanın örgütten başka silahı yoktur. Ancak kolektif olarak kaynaşmış bir sınıf bu mücadeleyi başarıyla sürdürebilir ve kendisiyle birlikte tüm ezilen ve sömürülenleri kurtarabilir.

Emperyalist –kapitalist sisteme karşı mücadele dağınık, başıboş, biçimsiz gruplarla verilemez. Sınıflar mücadelesinin örs ve çekici arasında dövülmemiş, sınamalardan geçerek çelikleşmemiş bir kolektifin bu mücadeleye önderlik edebilmesi mümkün değildir. Sınıflar arası savaşımın ciddiyet gerektiren bir konu olduğunu biliyoruz. Bu savaşımında proletarya ve onun devrimci sınıf partisi disiplinli olmak zorundadır. Gevşek bir örgütlenmeyle burjuvazinin alt edilemeyeceği ortadadır. Her gün her saat bir devrimin korkusuyla yaşayan burjuva sınıfın kendi mezar kazıcılarına karşı ne kadar acımasız olduğunu tarihe bakarak görmek

mümkündür. Elbette bunu söylemek burjuvazinin gücünü abartmak anlamına gelmez, gelmemelidir; ama sınıf düşmanlarımızı hafifsemenin de yenilgilere neden olabilecek sonuçlar yarattığını gözden ırak tutmamak gerekir. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, yaşanmış olan deneyimlerin birikimine sahip olarak disiplin konusundaki hassasiyetini korumak ve yetiştirmek zorundadır. Proleter disiplin kolektif içinde tam anlamıyla oturabilmesi, kolektifin tüm parçalarının bu konuda yetkinleştirilmesi için yoğun çaba göstermek gerekiyor. Devrimin gelişimi üzerimizdeki sorumlulukları arttırıyor. Bunun bilinciyle hareket etmek ve gerçek bir savaş kolektifi yaratmak zorundayız. Bugüne kadar önemli bir mesafe kaydettiğimiz yadsınamaz ama kolektifimizi bir güç örgütü haline getirebilmek, bugünkü sınıflar mücadelesini yönlendiren, yöneten bir güç olarak öne çıkarabilmek için bu konuda daha çok çaba göstermemiz gerekiyor.

Proletarya sınıf olarak disiplin sahibidir. Üretim içerisinde sahip olduğu konum onu toplumun diğer sınıflarından farklı olarak disiplinli olmaya zorlar. Bu durum onun tüm yaşamına yansır. Lenin, “aydın kesimi üzerine” de proletarya ile aydın kesimini karşılaştırırken şunları söylüyor: “proletarya tek başına bir birey olarak hiçbir şeydir. Bütün gücü, ilerlemesi, tüm umut ve beklentileri örgütten, arkadaşlarıyla birlikte sistemli eylemden türemiştir. Büyük ve güçlü bir örgütte dahil olduğu zaman kendisini büyük ve güçlü hisseder. Bu örgüt onun için temel şeydir. Bununla karşılaştırıldığında bireyin pek az anlamı vardır. Proleter kişisel ayrıcalıklar ya da kişisel şan ummaksızın atandığı herhangi bir görevde tüm duygu ve düşünceleri-

rini kapsayan gönüllü bir disiplinle görevini yaparak, adsız kitlelerin bir parçası olarak en yüksek bağlılıkla savaşır.”

Aydının durumu ise tamamen farklıdır. Aydın, güç araçlarıyla değil, tartışmayla savaşır; silahları kişisel bilgisi, kişisel yetisi, kişisel inançlarıdır... Herhangi bir konuma kişisel nitelikleri yoluyla ulaşabilir. Bu nedenle, bireyselliği için en büyük hareket özgürlüğü adına başarılı etkinlik için birincil koşul gibi görünür. Bir bütüne bağlı bir parça olmaya güçlülükle razı olur ve o zamanda bunu hevesinden değil, yalnızca zorunluluktan yapar. Disiplinin gereği sadece kitleler için kabul eder, seçkin kafalar için değil. Ve kuşkusuz kendisini de bu sonuncular arasında sayar. Babuşkin proletaryanın disiplin anlayışına iyi bir örnektir. İşçi sınıfının kurtuluşu için mücadeleye ilk katıldığı yıllardan Çarlık otokrasisi tarafından katledildiği yıla kadar Bolşevik partinin saflarında durup dinlenmeden çalıştı; gruplar örgütledi, onları savaşıma yönlendirdi. Lenin’in ve Bolşevik partinin talimatlarını eksiksiz yerine getirdi; “tüm duygu ve düşünceleriyle” her zaman Bolşevik partiye bağlı kaldı, hiçbir zaman kişi olarak öne çıkma heveslisi olmadı. Bugün proletaryanın devrimci sınıf partisinin her kadrosunun Babuşkin gibi çalışkan ve disiplinli olması gerekiyor. Küçük burjuva aydın hastalıklarının saflarımıza sızmasına izin vermemeliyiz; eğer bir şekilde bu tür hastalıkların belirtilerini üzerimizde, yanımızda, yöremizde hissediyor, görüyorsak hemen önlemlerini almalı ve yoldaşça eleştiri ve özeleştiri ile bunun üstesinden gelmeliyiz. Hayatımızın her anında sınıf disiplinine uygun davranmamız bizleri yenilmez birer komünizm savaşçısı durumuna

getirecektir. Proletarya şimdi böyle savaşçılara ihtiyaç duyuyor. Kendisinin de örnek olabileceği, peşinden tereddütsüz gidebileceği, devrime, sınıfa ve kolektife bağlı, kararlı ve disiplinli kadroları bekliyor.

Bizim sahip olmamız gereken disiplin öncelikle kolektif disiplindir. Bir kolektif içerisinde olmanın gerektiği kurallara uyulmadan disiplinli olunamayacağı açıktır. Bir kolektifin parçası olmak her şeyden önce kolektif olarak belirlenmiş kurallara uymak, uyulmasını sağlamakla mümkündür. Kolektif disiplin ise öz disiplinle gelişir. Öz disiplin, genelin bir parçası olarak vardır; ondan kopuk ele alınmaz. Öz disiplin kolektifin bir parçası olan bir kişinin kendi üzerindeki denetimidir. Bu, sanılanın tersine denetimlerin en zorudur. Bunun nedeni insanın kendi kendine karşı hoşgörüsünün fazla olabilmesidir. Kişinin kendi kendisini eleştirmesi, bunu yaparken zorlanmaması sık rastlanılan bir durum değildir. Burada eleştiriden kaçış kolay olabilmektedir. Bazen çeşitli bahaneler bulunarak, bazen iş şakaya dökülerek özeleştirinin gereksizliğine inanmak, kendini buna inandırmak mümkün olabiliyor. İşte öz disiplinin aşınması tam da burada başlıyor. Ve bir kez ipin ucu kaçırıldı mı bir daha toplamak kolay olmuyor. En sonunda iş kolektif disiplinin de ihlal edilmesine kadar gidebiliyor. Aslında öz disiplin kolektife bağlılığın en önemli ölçütlerinden biridir. Kişi kendi başına kaldığı zamanlarda ne düşünüyor, ne yapıyor yatma kalkma saatlerinden tutalım, kitap okumaya kadar zamanını nasıl değerlendiriyor; gününü nasıl programlıyor? Bunların hepsi öz disiplinle ilgilidir ve bağlılığın yeterince güçlü olup olmadığını bir ayna gibi yansıtırlar. Her şeyin olduğu gibi zamanında sadece kendimize ait olmadığını düşünmememiz, onun kullanımı konusunda daha hassas olmamız getirecektir. Devrimin görevleri en somut haliyle önümüzde dururken başka şeylere ne kadar zaman ayırıyoruz? Bizi oyalayan, yapmamız gereken işlerden alıkoyan şeylere ne kadar prim veriyoruz? Düşüncelerimizi devrimden başka konular üzerinde mi daha çok yoğunlaştırıyoruz yoksa devrim üzerinde mi? Kendimize bu soruları sormalı ve cevaplarımızda samimi olmalıyız. Devrimin geliştirilmesi ve zafere ulaşmak için nelerden feragat ediyoruz? Nazım, Gabriel Peri'yi anlattığı şiirinde, "yaktı aydınlığa götürmeyen bütün gemilerine/muzaffer çıktı nefsin ıstırabından" diyor. İyi bir komünist olma yolunda bizler nelerden vazgeçebiliyoruz? Alışkanlıkların gücü'nden kendimizi ne ölçüde kurtarabiliyoruz ya da kurtaramıyoruz? Bu tür soruları çoğaltmak mümkün. Bunları devrim içindeki yerimizi ve kendi gerçekliğimizi görmek için cevaplamamız gerekiyor.

Disiplini kaybetmiş bir kolektifin sınıflar mücadelesinde zafere ulaşması mümkün değildir. Ciddi bir savaş kolektifinde başbozuk davranışlara, liberalizmin uç vermesine izin verilmez. Böyle bir kolektifin kadroları her şeyden önce devrimi hedefleyen kişilerden oluşur. Devrime önderlik kolaylıkla kazanılacak bir şey değildir. Nasıl ki, proletarya hegemonyasını devrim süreci içerisinde kurup, büyük bir disiplinle iktidara yürüyecek, diğer emekçi sınıflarla halk iktidarını kuracaksa proletaryanın devrimci sınıf partisi de öz disipline sahip kadrolarıyla, kolektif disiplini daha da geliştirecek ve proletaryanın bağımsız sınıf çizgisini öne çıkaracaktır.

Öz disiplin yaşamın her anına yer etmesi gereken bir şeydir. Koşullardan bağımsız olarak, bir komünistin yaşamının düzenlenmesi için öz disiplin sürekli korunmalıdır. Her zaman kolektif olarak karar almak mümkün olmayabilir ve zaten öz disiplin alınan kararlara uymanın da ötesinde bir şeydir. Kolektif disiplin uyulması ve uygulanmasında da öz disiplin önemlidir. Öz disiplini güçlü olan insanlar kolektif disipline uymakta güçlük çekmezler. Kolektif disiplin bir kolektifin çelikleşmesinde, öz disiplin de kişinin çelikleşmesinde önemli yer tutar. İkisi birbirini geliştirip güçlendiren faktörlerdir. Birisi olmadan diğeri eksiktir. Kolektif disiplin hiçbir zaman cesur inisiyatifin ortaya çıkabilmesi, yaratıcı düşüncenin pratik bir değer kazanabilmesi için kolektif disiplin daha gelişkin olabilmelidir. Tekdüze, kalıplaşmış bir disiplin anlayışı doğru değildir. Bu da koşulların gelişimi ile birlikte ele alınmalıdır. Ancak kendisine söylendiğinde ve söylenen kadarını yapan biri, memur zihniyetine sahiptir ve bu hem yaratıcılığın hem de inisiyatifli olmanın körelmesine neden olur.

Disiplin konusunu ele alırken dikkat edilmesi gereken şey, uç yaklaşımlardan sakınmaktır. Kimi zaman sekterlik uç verebileceği gibi kimi zaman da liberallik kendini gösterebilir. Böyle durumlarda vakit geçirmeden eleştiri –özeleştirme mekanizmasını çalıştırmak, bu tür yaklaşımların önünü almak gerekir. Sekterlik, koşullar ne olursa olsun, koşullardaki farklılaşmalar hesaba katılmadan, her zaman geçerli "doğru" lar arama düşüncesidir. Bir şeyin her zaman ve her koşulda aynı olması gerektiğini düşünme, "genel doğrular"a uymayan bir durumla kar-

şılaşıldığında koşulları, değişimi hesaba katmak yerine, en katı kalıpları ileri sürme, onları geçerli kılma çabasıdır. Disiplinli olma adına insanları sıkboğaz etme; yapamayacağı şeyleri onlardan isteme; "genel doğrular"a, kalıplara uymayan hiçbir şeyi kabul etmeme, her şeye doktriner yaklaşmadır. "Disiplinli olayım" derken gerektiği kadar hoşgörü ve esnekliği de gösterememdir. Toptancı bir mantıkla her şeyi "iyi" ya da "kötü" diye sınıflandırmak, gereksiz yere keskinlik yapmaktır. Bunun tam tersi ise "bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler" diyen liberal anlayıştır. Herkesi kendi haline bırakan, sanki herkes yalnızca kendinden sorumluymuş, kolektifi ilgilendiren bir şey yokmuş gibi davranmaya özendirilen anlayıştır liberalizm. Ve bir kolektif içerisinde proleter disiplin kökleşip yer etmesinde en büyük engeli teşkil eden işte bu anlayıştır. Proletaryaya kesinlikle yabancı olan, kendisini "özgür düşünce" maskesi ardına gizleyen liberalizm, proletaryanın devrimci sınıf partisinin saflarında kendisine hiçbir zaman yer bulamamalıdır. Proletaryanın devrimci sınıf partisinin yaratıcı düşünceye, kolektif ve örgütlü tartışmaya hiçbir zaman kapalı değildir, ama bu herkesin kendi bildiğini okuması, uluorta her şeyin tartışılması, dileyenin dilediği gibi davranması anlamına gelmez. Disiplini kaybetmiş bir kolektifin sınıflar mücadelesinde zafere ulaşması mümkün değildir. Ciddi bir savaş kolektifinde başbozuk davranışlara, liberalizmin uç vermesine izin verilmez. Böyle bir kolektifin kadroları her şeyden önce devrimi hedefleyen kişilerden oluşur. Devrime önderlik kolaylıkla kazanılacak bir şey değildir. Nasıl ki, proletarya hegemonyasını devrim süreci içerisinde kurup, büyük bir disiplinle iktidara yürüyecek, diğer emekçi sınıflarla halk iktidarını kuracaksa proletaryanın devrimci sınıf partisi de öz disipline sahip kadrolarıyla, kolektif disiplini daha da geliştirecek ve proletaryanın bağımsız sınıf çizgisini öne çıkaracaktır.

Ancak disiplinli çalışan bir kolektif devrime önderlik edebilir; ancak disiplinli yaşayan, tüm faaliyetlerini öz disiplin içinde yapan bir kadro proletaryanın devrimci sınıf partisine layık olabilir.

Devrim bizleri her yönden olgunlaştırmaya devam ediyor. Kolektif birikimimiz günden güne daha da artıyor.

Bu yazı, 1MÜCADELE BİRLİĞİ'nde
SAYI:17, 2-16 EKİM 2002'de
Yayınlanmıştır

MEKTUP

1 Eylül 2008'de "Dünya Barış Günü" mitingine katılmak için evden çıktığımda, o günün yaşamımı, yaşayış biçimimi, düşüncelerimi, ve geleceğimi derinden etkileyecek bir gün olduğunu düşünmemiştim.

16 yaşındaydım ve içindeki devrimci duygular yeni yeni filizleniyor, harekete geçmek istiyordum. Deniz, Yusuf, Hüseyin, Mahir, İbrahim ve daha nice isimleri, yaşayış biçimleri, sonunda ölüm olsa da sınıksız sarıldıkları, yeri geldiğinde celladın yüzüne bir yumruk gibi inen o güzel, onurlu düşünceler, "kısacık" ömürlerine sığdırdıkları ölümsüz anılar ve hatıralar içindeki devrimci duyguları körüklüyor, beni bir adım daha ileri taşıyordu.

1-2 yıldan beri bir çok eyleme, mitinge katıldım. 2008'de ilk 1 mayıs'ımı yaşadım. Hepsinde örgütsüzdüm, yalnızdım yani yaptığım tek şey bağırımdı. Kısacası henüz devrimci değil çevresindeki olaylara duyarlı bir gençtim. 1 Eylül 2008'de de "Dünya Barış Günü"ne örgütsüz biri olarak katıldım ve kendime birlikte yürüyebileceğim bir kortej aradım. Birden karşıma elinde "denizlerin bayrağı"nı havada dalgalandıran biri çıktı ve istersem onlarla birlikte yürüyebileceğimi söyledi. Aslında benimde beklediğim buydu. "Davet". Bana bir bayrak uzattı ve birbirimizi tanıdık. Sloganlar atılmaya başlandı. Bayrağı daha yukarı kaldırdım, dalgalandırdım ve sloganlara bende eşlik etmeye başladım. "Fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar, her şey emeğin olacak". Sloganını atmaya başladıklarında, bende söylemeye çalıştım. Çalıştım diyorum çünkü, ilk söylemeye çalıştığımda başaramamıştım. Slogan çok uzun ve atılması zordu. Ama oradakiler o kadar inançlı ve tek bir ağız bu sloganı haykırıyorlardı ki, etkilenmemek elimde değildi. 2, 3 derken artık sloganlara uyum sağlamıştım ve çekingenliğimi yavaş yavaş üzerimde atıyordum. "Kürdistan'da ya devrim ya ölüm" sloganı atıldığında biraz şaşırılmıştım. Hayatımda ilk kez bağıra bağıra, polislerin gözünün içine baka baka, "Kürdistan" demiştim. İçimde bin bir türlü heyecan vardı korku, sevinç, cesaret, umut... yürüyüş sırasında "Leninist Parti" ile ilgili sloganlar atılmaya başlandı. Böyle bir partiyi ilk kez duyuyordum. Partinin 18. yılıymış ve sloganlar hep birlikte, sanki tek bir ağızdan çıkarmışcasına gürce atılıyordu. İnsanlar bu sloganları atarken gözlerinde coşku, cesaret, umut vardı. Bende bayrağı veren arkadaşına "Leninist Parti"nin ne olduğunu sordum. Uzunca anlattı. Her soruma cevap bekliyordum. O ise hiç sıkılmadan benim sorularımı cevaplıyordu. Yürüyüş bittiğinde tekrar görüşmek üzere ayrılmıştık ve ben eve dönene kadar uzun uzun düşündüm.

1 Eylül 2008 günü Denizlerin yoldaşlarıyla tanışmış, onlarla birlikte yürümüş, onlarla birlikte slogan atmıştım. Hayatımda yeni bir pencere açılmıştı. 1 Eylül 2008 günü ben bir "DAVET" bekliyordum. 1 Eylül 2010 günü yani Leninist partinin 21. yılında bu "DAVET" size.

21.YILINDA LENİNİST SAFLARINA

Harç Parası İçin İnşaatta Çalışan Üniversite Öğrencisi Hayatını Kaybetti

Muğla Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi'nde okuyan 2. sınıf öğrencisi Ömer Çetin (20) harç parasını çıkarmak için çalıştığı inşaatın üçüncü katından düşerek hayatını kaybetti. Ağrı'nın Tutak İlçesinden İstanbul'a çalışmaya gelen Ömer Çetin'in, okul masraflarını çıkarmak için vasıfsız işçi olarak günlük 30 TL ye çalıştığı belirtildi. Ömer Çetin'in arkadaşları, Çetin'in para biriktirebilmek amacıyla geceleri de inşaatta kaldığını ve daha önceki senelerde de okul masraflarını karşılayabilmek amacıyla çalışmak zorunda kaldığını söylediler. Çetin'in cenazesi Tutak'ta toprağa verilecek.

GREV ÖNCESİ SON UYARI

Belediye işçileri bir süredir, toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanmasından bu yana eylemler. AKP'li belediyelerle görüşmelerin tıkanmasından sonra grev öncesi son uyarı eylemini dün saat 18:00'de Belediye- İş binası önünde toplanarak İBB'ye kadar yürüyerek yaptılar. İBB önünde açıklamayı yapan Serdar Özkul, İBB yönetiminin ve ilçe yönetimlerinin Hak-İş'e destek verdiklerini söyledi. İşçiler "Kapsam dışılığı, düşük ücret ve taşeronlaşmaya karşı mücadele edeceğiz" yazılı pankartla İBB önünde açıklamalarını yaptılar. İşçiler sabahın ilk saatlerine kadar İBB önünde kaldılar.

“Devrimimizi en dikkatli ve etraflı bir biçimde incelemek, yığın-lara onun savaşım biçimlerini, örgüt biçimlerini vb. tanıtmak, halk arasında devrimci gelenekleri güçlendirmek, biraz önemli ve sü-rekli olan iyileştirmelerin yalnızca ve tamamen devrimci savaşım aracılığıyla başarabileceğine yığınları inandırmak ve toplumsal ortamı “anayasal” kölelik, ihanet ve molşalinizm mikrobu ile kir-leten o kendini beğenmiş liberallerin kesin alçaklığını sistemli o-larak sergilemek, kuşkusuz Rus komünistlerinin görevidir.”

Lenin

BOYKOT DEVRİMCİ BİR KOPUŞ ÇAĞRISIDIR

Farklı ve birbirleri ile bağlantılı olayların konu edildiği siyasal tartışmaların, çekişmelerin, çatışmaların bir bakıma yorumcusu olmak sıfatı ile bulunuyoruz. Elbette bu kadarı ile sınırlı değil. İşin teorik ve kendi cephemizden süreci örececek pratik bir boyutu var. Ama işte yorumculuk tam da burada devreye giriyor. İşin aslı süreci yaratan değil, yaratılan süreci yorumlayan durumundayız. Bu iyi bir şey değil elbette! Çok kötü bir durum da değil. Fakat kötüye meyil verebilecek bir durum! Yorum, üretimi şart koşuyor. Politik üretim, teorik karşılığı ve pratik duruşu sağlam bir zemin üzerinde var ediyor. Genel ortalama sol hareketin krizi bu noktada açığa çıkmakta. Bir üretim sorunu var. Üretemeyen sürükleniyor!

Devrimin genel çıkarlarının, devrimci bir partinin görevlerinin, temel ve ana hedeflerinin günlük çalışmanın peşi sıra sürüklenen “sol hareket” tarafından sürekli üstü örtülüyor, bir tarafa itiliyor. Yaşam devrimci harekete değişik konularda çeşitli sorular soruyor, karşılığında doyurucu yanıtlar bekliyor. Böylesi bir anda devrimci partilerin taktik şiarlarının değerlendirilişi için bol bol yeni malzeme sağlayan olaylara ayak uydurmak çok zordur. Bu “zorluğu” turnusol kağıdı görevi işleyen sürecin hata kabul etmeyen atmosferinde görüyoruz.

Sol, genel olanı tekrarlayıp durmamak ve güncelce yanıt verebilmek adına, gündelik olaylara karşı fazlasıyla “duyarlı” olabiliyor. Haliyle bu durum onun açısından övünç kaynağı! Kitlelerin sorunları ile ilgilenen bir sol ancak kitlelerle bağ kurabilirdi değil mi(?)

Farklı ve birbirleri ile bağlantılı olayların konu edildiği siyasal tartışmaların, çekişmelerin, çatışmaların bir bakıma yorumcusu olmak sıfatı ile bulunuyoruz. Elbette bu kadarı ile sınırlı değil. İşin teorik ve kendi cephemizden süreci örececek pratik bir boyutu var. Ama işte yorumculuk tam da burada devreye giriyor. İşin aslı süreci yaratan değil, yaratılan süreci yorumlayan durumundayız. Bu iyi bir şey değil elbette! Çok kötü bir durum da değil. Fakat kötüye meyil verebilecek bir durum! Yorum, üretimi şart koşuyor. Politik üretim, teorik karşılığı ve pratik duruşu sağlam bir zemin üzerinde var ediyor. Genel ortalama sol hareketin krizi bu noktada açığa çıkmakta. Bir üretim sorunu var. Üretemeyen sürükleniyor!

Anayasa tartışmalarını da bu mevcut durumun yansımalarına maruz kalarak yaşıyoruz. Anayasanın getirecek olduğu kağıt üzerindeki değişiklikleri “demokrasi mücadelesinde” olumlu kabul edip “yetmez ama ...” ile ortaya çıkararak sitemaya razı olan “evet”çiler bir tarafta, “AKP devleti ele geçirecek” paniği içerisinde devleti AKP patentli ele alan “hayır”cılar diğer tarafta boy gösteriyorlar.

Komünistler bir kez daha “gerici, oportünist, hareketi geri çekme, hedeflerini küçültme, şiarlarını karartma girişimleri ile uğraşmak zorundadırlar.” Lenin böylesi girişimlerin sahiplerine karşı komünistleri göreve çağırıyordu. “Bu sanki tarihin bir ironisidir” diyerek ekliyordu; “polemik anın emri haline gelmiştir ve bu muazzam pratik bir önem kazanmaktadır”

Evet, bu tarihin ironisidir ve sokakta iz bulacak bir polemik anın emridir!

Değirmenine Su Taşıyanlar!

Evetçilere söyleyebilecek fazla bir sözümüz yok! Onlar ufuklarını tam anlamı ile burjuvazinin sınırları ile sınırlandırmış durumdadır. Buna itirazları da yok gibi. Bu yakıştırmayı haklı kılabiliriz tutarlı bir yolları var. Onlar bugünlerde TV kanallarında, kendi deyimleri ile niçin “evet” denmesi gerektiğinin gerekçelerini ortaya koyuyorlar. Çelişkili cevapların mahcup çocukları olmak durumundalar. Sermaye için, “solcular bile ‘evet’ diyor” düşüncesini bir topluma yaymak ve bu konuda örnek ikonlar olabilmek için muazzam Hint kumaşdırlar. Halk düşmanı Menderes ve devrimci önder Deniz Gezmiş’i eylemlerde yan yana getirebilecek, üstüne “bir daha asla” diyerek işin insani tarafını okşayabilecek kadar piyondurlar! Referandum oyununda bu rolü ilk olarak meclis kürsüsünden Erdoğan başlattı. Necdet Adalı ve Erdal Eren’i timsah gözyaşları içerisinde ağzına alarak “sol” kitleye neden evet denilmesi gerektiğini anlattı. Haliyle sol liberallerimizin de bu davranış karşısında yürekleri sızladı. Şimdi aynı kulvarın koşucusudurlar.

İşin en garibi “yetmez ama evet”çilerin kendi tabirleri ile “Kürt illerinde” BDP’yi destekleyecekleridir. Yani bu bir boykot politikasını kabullenmekle eş anlamlıdır. Peki, mesele demokrasi gediğinden içeri girmek ve orayı zorlamaksa “batının” demokrasi kriterleri ile “doğunun” demokrasi kriterleri birbirinden farklı mıdır? Ya da referandum bölgesel olacaktır da bizim mi haberi-miz yoktur? Kürt illerinde çıkan istatistiki oran Kürtlerin kendi kaderini mi belirleyecektir? Bu po-

litikasızlığın, kuyrukçuluğun, nereye çeker- sen oraya gidersen durumunun en bariz ör- neğidir. Gökkuşuğu solcularından başka ne beklenebilir?

Peki hayırcılar? Hayırcı cenah öncelik- le boykot politikasının karşısında bir savun- ma ve kendi durumunu aklama içerisinde. Bu ruh hali bütün düşünceleri ve bu konuda söyledikleri ile açığa çıkıyor. Boykot politi- kasına saldırıyor, onu tarihsel anlamı, geç- miş devrim deneyimlerindeki taktiksel yerinden soyutlayarak küçük görüyor. Kendi tabanını şu yeni yetme yorumlamaları ile tatmin ediyor. Hayırcılara göre boykot poli- tikasının temel noktası; “bu onların kavgası, bu kavgada işçi sınıfı ve emekçilerin yeri yoktur, yesinler birbirlerini” demekten öte- ye geçemiyor. Boykot politikası söz söyle- miyor, kayıtsız kalıyor!

Bu düşünceyi en çok fason TKP yazar- larının kalemlerinde görüyoruz. TKP'nin a- çıktan söyleyemediklerini söylediği Yurdakul Er şahsiyeti Murat Bardakçı tadın- da tarihçiliği ile boykot politikasını dünya devrim tarihinden silmeye kalkıyor. Sonun- da da tuntuşraklı sözlerle “Kapitalizm boy- kot edilmez, kapitalizme hayır denilir ve yıkılır” diyor. Yurdakul Er'in ağzından bal damlıyor sanki! Keşke kapitalizme hayır de- mekle çözülebilsen bu sorun. Keşke bu iş bu kadar kolay olabilseydi. Marksist önder- ler onca kitabı boşa yazmışlar. Gerçekleşmiş devrimler gereksiz bir yolun izleyicisi ol- muşlar(!) Öyle ya! Kapitalizme hayır denilir ve yıkılır. Bu kadar!

Hayırcılar meseleye küçük burjuva dünya görüşleri ile bakıyorlar. Çıkış noktala- rını toplumun tümü oluşturuyor. “Toplumun hali ne olur, ne yaparız?” kaygısı evet'in kar- şısına hayırcı seçenek olarak çıkıyor.

Halbuki komünistler meseleye sınıfın, proletaryanın perspektifinden bakmak duru- mundalar. Bağımsız sınıf politikası boş bir sözcük değil çünkü. Mahir Sayın, “oligarşi- nin” iki gücünün evet ve hayır ayrışmasın- dan bahsediyor, karşısında “oligarşiye karşı” işçi sınıfının bağımsız sınıf politikasından dem vuruyor ve yanıtını “hayır”dan yana ko- yuyor. Sosyalist Parti'nin yayın organı bü- yük puntolarla “Kapitalizm krizde, devrim yüklü bulutlar yoğunlaşıyor” diyor, onun en yetkili ağzı referandumu konu alan hayır içe- rikli konuşmasında bir kere devrimin genel çıkarları diyemiyor! Evet, “devrim yüklü bu- lutlar yoğunlaşıyor(!)” ve buna rağmen “boykot'un koşulları var olamıyor. Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu! Devrim keli- mesi genç yürekleri tavlamanın en etkili ar- racı bugünlerde... Nasıl olsa “demagog devrimcilerimiz” var.

Boykot Sadece Sandığa Gitmemek mi- dir?

“Hayırcı” mantık boykot politikasını e- le alırken meseleyi sadece sandığa gidip git- meme üzerinden algılıyor. Bu bağlamda boykotu kayıtsız ve “utangaç evetçi” olarak nitelendiriyor, “hayır”ı ise müdahaleci görebiliyor. Bu durum ufkunun ne kadar dar oldu- ğunun göstergesidir. “Boykot giden bir hayır oyu demektir!” Mesele onun için budur.

Hayırcı cenah için; “hayır”, daha yakın ve somut olandır.

Yakın ve somut olan nedir? “AKP'nin istediği olmasındır!” Çünkü “toplum” böyle düşünmektedir!

Peki, ezilen bir ulusun, onun gençlerinin kendi topraklarında yükselttikleri özgürlük sesleri yakın ve somut değil midir? Şehre so- kulmayan bir askeri güç yakın ve somut de- ğil midir? Kürt gençlerinin kendi savaş inisiyatifleri ile aldıkları özerk bölge kararı yakın ve somut değil midir? Bu yazı kaleme alınırken Şırnak'ta bir caminin hoparlörün de “hernepeş” marşı çalmaktaydı. Ve bu politi- ka, o hoparlörde çalan bir marşa dahi kulak vermekteydi.

Eğer birileri bir kayıtsızlık arayacaksa, ezilen bir ulusun yükseltmiş olduğu özgürlük sesini duymazlıktan gelen kendilerinde bu kayıtsızlığı aramalıdır. Boykot tam da bu i- çeriğiyle de Kürt halkının yükseltmiş olduğu kavgaya dair söylenmiş bir sözdür.

Boykot, işçi ve emekçi halkların kendi kürsüsünü kurabileceği, özlemlerini, istekle- rini dile getirebileceği, yarına bugünden ses- lenebileceği bir sestir.

Boykot, gündemin kendisinden dolayı politize olan, anayasal içerikli söylemlere du- yarlı olan emekçi kitlelere giderken komü- nistlerin “niçin boykot?” denmesi gerektiğini net bir biçimde vurgulayabileceği bir araçtır.

İşçi ve emekçilerin kendi ellerinde yük- selebilecek bir demokratik halk iktidarında var olabilecek bir anayasada neler yazacağı- nı anlatabileceğimiz bir politikadır!

Bir ironi değil, bir gerçekliktir. Evet di- yen “kararsız kitlenin” özlemi de yeni bir a- nayasadır, hayır diyen kararsız bir kitlenin de. Evet diyen kafası karışık bir kitle de darbele- re karşıdır, hayır diyen de!

Devrimciler, tarihin onlara verdiği göre- vi yerine getirmelidir. Boykot, bir devrimin emekçi yığınlara neler verebileceğini anlata- bilmek için bir fırsattır.

Boykot; esaretin kalelerini ateş topları i- le döven Kürt ulusuna “Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı” demektir.

Boykot; darbelere karşı olan, darbe mağduru olan bir kitleye “Darbeleri devrim önler” demektir.

Boykot; işçilerin, gençlerin, emekçi ka- dınların sermayenin oyunlarına karşı kendi sınıf tavrı, benliği ve iradesi demektir.

Boykot; kendisini tekrardan üretebilme telaşı içerisinde kafasını bir duvardan diğer duvara vuran ve sıçramalı bir çöküşü yaşa- yan kapitalizmin karşısına kelimenin yaşamsal karşılığı ile bir “devrim” ile çıkma gayreti içerisinde olanların savunusudur.

Boykot; hareketlilik. Edilgenliğin, ye- deklenmenin, pasifizmin karşısındadır. Ha- yır, sürecin bir parçasıdır. Boykot, sürecin karşılayıcısıdır.

Süreci karşılayacağız! Anayasal aldat- maların karşısındayızdır çünkü. Yedeklen- meyeceğiz. Bağımsız sınıf tavrının emek cephesine taşıyıcısı olan bir anlayışın taraf- tarı olacağız.

Ne çok şey söylüyormuş değil mi Boy- kot? Sadece “yiyin birbirinizi” demek değil- miş sermayenin kendisine!

Evetçi ve Hayırcıların Savundukları Burjuva Egemenliğidir!

Komünistler, sömürülenleri, Kürt halkı- nı, gençleri, savunmamaya çağırıyor. Evet, savunmuyoruz! Savunmadığımız burjuva düzenin, yarınımızı elimizden alanların bir tuzak olarak önümüze attıkları sözde anaya- sal güvencelerdir. Savunmadığımız; hayırcı cenahın 12 Eylül Anayasasına sarılan müda- faacı mantığıdır. Savunmadığımız, tüm e- mekçi halkları, yoksulları, ezilen ulusları, yaşamın dışına eten, sömürücü sınıf ve onun egemenliğidir.

Karşısına dikiliyoruz. Boykot politikası, sömürülenleri, yarınları ellerinden alınanları bir kürsü etrafında birleşmeye, sermayenin karşısına dikilmeye çağırıyor. Yedeklenen, sermayenin değirmenine su taşıyan cephe- nin karşısında bu kürsü sömürülenlerin ka- pitalizme karşı ortak mücadele çağrısı olacaktır. Bu kürsü devrimin kürsüsüdür.

Genç komünistler, şimdi bu kürsünün e- mekçi mahallelerine, direniş bölgelerine, a- tölyelere, kentlerin “arka bahçelerine” taşıyıcıları olmalıdır. Buralar kürsülerin ku- rulacağı yerlerdir. Boykot yazılmaları, bil- dirileri, afişleri, ev toplantıları, sokak eylemleri kürsünün farklı biçimi olacaktır.

Ne iki kere hayır(!), ne sıtmaya razı olan bir evet! Cığerleri patlatan bir seste, net ve yalın bir boykot! Burjuvazinin durağında beklememek ve yola devam etmek için!

TÜRKİYE- KÜRDİSTAN'DAN İŞÇİ EYLEMLERİ

1) Tersane işçisi Zeynel Kızılaslan Betesan Elektrik şirketindeki işinden “performans düşüklüğü ” bahanesiyle atıldı. 11 ağustos tarihinde direniş çadırını kurarak eyleme başladı.

2) Diyarbakır Eğitim ve Araştırma Hastanesi’nde işten atılan 75 işçi 14 Ağustos tarihinde direnişe başladı. 15 Ağustos’ta işe geri başlayan taşeron işçilerin durumunun ne olacağı belirsiz.

3) Hicret Ambarı adlı firma önünde Nakliyat-İş sendikasına üye 150 işçi eylem yaptı. Zeytinburnu Nakliyat sitesindeki firma kaçak işyeri olup, kaçak işçi çalıştırdığını söyleyen sendikacılar bu durumun Toplu İş Sözleşmesi (TİS) sürecinde sendikalarını ve işçileri yıldıramayacağını söyledi.

4) 10 Ağustos günü Belediye-İş’e üye işçiler ve sendikacılar Büyükşehir Belediyesi’ne yürüyerek TİS sürecinden sonuç alınmamasını protesto etti. Daha önce de çeşitli eylemliliklerde bulunan işçiler belediyenin karşısındaki parkta oturma eylemi yaptı.

5) İzmir’de Gediz TEDAŞ’ta, 5 Ağustos günü işçiler, emekçiler özelleştirme saldırısına karşı işyerini terk etmeme eylemi yaptılar. TES-İŞ, ESM sendikaları ve TMMOB- EMO tarafından örgütlenen eylemde enerji sektöründeki özelleştirmenin tüm emekçilerin ortak sorunu olduğu vurgusu yapıldı.

6) Kocaeli Çayırova ilçesinde bulunan ÇEL-MER Çelik A.Ş ‘de Birleşik Metal-İş’te örgütlendikleri için 16 Temmuz’da işlerine son verilen ve direnişte bulunan 23 işçi ve fabrikada çalışmaya devam eden işçiler 2 Ağustos’ta fabrikayı işgal etti. 4 gün süren işgal eylemi işçilerin işe geri alınmasıyla son buldu. 12 işçinin geri alındığı fabrikada yeniden bazı işçilerin işine son verildi.

7) 16 Temmuz günü TESCO/KİPA firmasında çoğunluk sağlayan fakat firmanın yetki itirazında bulunduğu TEZ KOOP-İŞ sendikasında örgütlü işçiler İzmir Balçova KİPA’nın önünde bir eylem yaptı.

8) İstanbul Kadıköy Belediyesi’nde çalışan işçiler TİS sürecinin kesintiye uğraması üzerine grev yapmaya başladılar. Grev 19 Temmuz’da başlamıştı. 26 Temmuz tarihinde de çok fazla bir şey kazanmadan sona erdi.

9) Tekirdağ’da DİSA Otomotiv önünde eylem yapan işçiler, işten atılan arkadaşlarının işe geri alınmasını istedikler.

10) İstanbul Beykoz’da bulunan Paşabahçe Devlet Hastanesinde taşeron firmada çalışırken işten atılan Türkan Albayrak 9 Temmuz’da direnişe başladı.

11) Türk Metal sendikasında örgütlü 5 işçinin işten çıkarılması üzerine 12 Temmuz günü Çerkezköy’de bulunan Hema fabrikası önünde yüzlerce işçinin katıldığı bir eylem yapıldı. İşçiler arkadaşları işe dönene kadar protesto eylemlerine devam edeceklerini söylediler.

12) İzmir Büyükşehir Belediyesi’ne bağlı ÜNİBEL firmasına bağlı emekçiler 9 Temmuz günü greve başladı. Toplu sözleşmenin imzalandığı 21 Temmuz tarihinde emekçiler haklarını alarak eylemlerine son verdi.

13) 7 Temmuz günü aylardır alamadıkları maaşlarını yaptıkları bir eylemle talep eden TOKİ işçileri “eylemden rahatsız olan” TOKİ idaresinin talebi üzerine polis saldırısına uğradı. İşçilerin gözaltına alınmasına neden TOKİ idaresi, kendilerinin bu konuyla ilgisi olmadığını, sorumlunun taşeron firması olduğunu söylediler.

14) Tekel işçileri 2 Temmuz günü tekrardan Ankara’ya geldiler. Ve Türk-İş sendikasına girmek istediler. Fakat daha önceki süreçlerden ders çıkaran polis işçileri darp ederek ve geniş güvenlik önlemleriyle karşıladı. Mustafa Kumlu ile görüşmek isteyen işçilere izin verilmemesi üzerine işçiler Ankara’dan Kumlu ile görüşmeden gitmeyeceklerini belirten işçiler çadır kurmaya çalışsalar da polis engeliyle karşılaştılar. Eylem yaptıklarında da polis saldırısına uğrayan işçilere müdahale gerekçesi eylemin yasal olmamasıydı. Yürüyüş yapan işçiler Tek Gıda-İş sendikasına gittiklerinde de kimseyle karşılaşmadılar. Sendikanın terk edildiği izlenimi vardı.(?) Daha sonraki günlerde (5Temmuz günü) işçiler Ankara’daki bekleyişlerine son vererek geri döndüler.

15) DİSK/EMEKLİ-SEN’e üye emekliler 1 Temmuz tarihinde bir eylem yaptı. SGK Başkanlığı’nın orada yapılan eylemde emekliler kendilerini zincirlediler. Polisin müdahale ettiği eylemde zinciri kesen polis bir emekliyi gözaltına aldı. Gözaltına alınan emeklilerin serbest bırakılmasından sonra emekliler eylemlerine son verdi.

16) PTT emekçileri 30 Haziran tarihinde Ankara’da bir saatlik iş bırakma eylemi yaptılar. Çalışma sürelerinin fiili olarak 9 saate çıkarıldığını, PTT’nin ekonomik kayba uğratıldığını, akşam servislerinin kaldırılmaya çalışıldığını belirten emekçiler mücadeleyi büyüteceklerini söylediler.

17) Kartal Koşuyolu Hastanesinde 26 Mayıs eylemine katılma gerekçesiyle 27 Mayıs’ta işlerine son verilen ve 8 Haziran’da eyleme başlayan işçiler 30 Haziran günü işe geri alındılar.

18) DİSK/Dev Sağlık-İş 24 ve 25 Haziran’da taşeronu karşı kazandıkları hakları korumak ve çalışma şartlarının iyileştirilmesi için eylem yaptılar. 24 Haziran’da SGK ve 25 Haziran’da da Sağlık Bakanlığı önünde eylem yapan işçiler kazanımlarının takipçisi olacaklarını söylediler.

19) Kot taşlama işçileri 23 Haziran’da Ankara’ya gelerek taleplerini haykırdılar. 3 gün sonunda Ankara’dan ayrılan 60 kadar işçi meclisten kendilerine bir katkı geleceğini söyleyerek Ekim’de tekrar burada olacaklarını söylediler.

20) Kibar Holding’e bağlı Balıkesir’de kurulu Assan Gıda’da çalışan işçiler sendikal çalışmaya karşı yapılan baskıları ve 41 işçinin atılmasını protesto için firmanın genel merkezi önünde İstanbul Karaköy’de 23 Haziran günü bir basın açıklaması yaptılar. İşçiler eylemlerinin ardından Balıkesir’e geri döndüler.

21) Adana Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi işçileri hastanede yapılan ihaleyi engelledi. Dev Sağlık-İş üyesi 15 işçinin kapıları tutarak yaptığı eyleme SES ve Dev Sağlık-İş üyesi 50 işçi de destek verdi. İhale yapılmadan salonu terk etmeyen işçiler ihalenin süresiz iptal edildiğini öğrendikten ve taşeron firmaların dağıldığını gördükten sonra eylem alanından sendika temsilciliğine yürüyerek eyleme son verdi.

22) Çorlu’da bulunan Yeşil Kundura fabrikasında çalışan işçilerin sendikalaşmaya başlaması üzerine 27 Mayıs’ta 3 kadın işçi işten atıldı. Bunun üzerine direnişe başlayan işçiler 3 Haziran günü “üretimi engelledikleri” gerekçesiyle gözaltına alındılar. Aynı gün serbest bırakılan işçiler eylemlerine devam ediyorlar. 78 gün direnişi sürdüren işçiler patronun kendilerini geri almayı kabul etmesi üzerine 12 Ağustos tarihinde direnişlerine son verdiler.

23) Bursa-Gürsu Sanayi Bölgesi’nde bulunan Desiteks Tekstil adlı bir fabrikada işçiler ücret alacakları nedeniyle 5 Temmuz günü iş durdurarak direnişe geçti. Fabrikanın kapanabileceği tehdidine karşı eyleme geçen işçiler patron ve işyeri yönetimi tarafından “fabrikayı işgal ettiler” iddiası ile karşı karşıya kalmış ve emniyette ifade vermişlerdi.

24) İstanbul- Güneşli’de bulunan Doğan Tekstil’de işçiler üç aydır alamadıkları ücretleri için iş bıraktılar. 10 Temmuz’da direnişe geçen 40 işçi hakları için sonuna kadar direneceklerini bildirdiler.

25) Karabük Demir Çelik(KARDEMİR) fabrikasında 29 işçinin sendikaya üye olma gerekçesiyle işten çıkarılması üzerine işçiler 18 Haziran günü eylem yaptı. 700 Kardemir işçisinin Türk Metal sendikasıyla fabrikaya doğru yaptığı yürüyüşte fabrika önündeki barikatı aşan işçiler, genel müdürlüğe 200 metre kala polis saldırısına uğradı. 10 işçinin yaralandığı saldırı sonrasında bir işçi 100 metre yüksekliğindeki bir direğe çıkarak intihar etmek istedi.

Türk Metal sendikasıyla Çelik-İş sendikasına geçmeleri istenen Kardemir işçileri bunu protesto etmek için servislere binmeme eylemi yapıyorlardı. 5 Temmuz tarihinde Özel Güvenlik Birimlerinin işçileri servislere bindirmeye çalışması ve işçilerin kabul etmeyip oturma eylemi yapması üzerine ÖGB işçilere saldırdı. Biber gazı ve cop kullanılmasından dolayı yaralanan işçiler hastaneye kaldırıldı.

8 Temmuz günü 1300 Kardemir işçisi ve ailesi fabrikadan Karabük şehir merkezine bir yürüyüş düzenlediler. İşçilerin Türk Metal sendikasına üye olmasına karşı yapılanlar protesto edildi.

26) 7 Temmuz günü Çorlu’da inşaat işçileri paralarının ödenmesi talebiyle çatıya çıkarak eylem yaptı. Yukarıdaki kiremitleri aşağı atan işçiler 460 bin lira alacaklarının olduğunu söylediler. İlçe emniyet müdürü işçilere inşaat sahipleriyle görüştürme sözü vererek işçileri ikna etti. İşçiler inşaat önünde beklemeye koyuldular bu söz üzerine.

27) Malatya'da organize sanayi bölgesinde bulunan çorap fabrikasında çalışan işçiler 30 Haziran günü iplik olmadığı gerekçesiyle ücretsiz izne çıkarıldı. Bu durumdan yararlanan patron makineleri çıkararak fabrikayı kapattı. 3-4 aydır maaşlarını alamayan işçiler bu durumu protesto etmek için AKP'ye yürüdüler. Kıdem tazminatlarını ve maaşlarını alamayan işçiler bu duruma engel olacak yetkililerin olması gerektiğini söyleyerek bu durumu protesto ettiler.

28) Gebze Numarine tersanesinde çalışan işçilerden ikisi sendikalaştıkları gerekçesiyle işten atıldılar. 17 Haziran'da direnişe geçen iki işçi ve destek vermeye gelen Limter-İş yöneticileri de işçilere destek vermek için işçilerin yanında bulunuyor. İşçilerden "rahatsız olan" patronun şikâyeti üzerine işçiler ve Limter-İş başkanı polis tarafından gözaltına alındı. 27 Haziran'da uyarı direnişini bitiren Limter-İş sendikası işe iade davası açacaklarını ve patronun zorbalıkları hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını söyledi.

29) Kırıkkale Makine Kimya Endüstri (MKE)'de 15-20 yıldır çalışan işçilerinin iş akdinin feshedilmesinin kararı üzerine MKE Hurda İşletmesinde çalışan işçiler gerekirse Ankara'ya yürüyeceklerini söylediler. 91 işçinin çalıştığı işletmedeki işçiler basın açıklaması yaparak bu durumu protesto ettiler.

30) Mersin Üniversitesi'nde (MEÜ) hastane inşaatında ve yerleşke içindeki bakım, onarım işlerinde çalışan işçiler 9 aydır maaşlarını alamamışlar ve işlerine de son verilmişti. İşçilerin Çiftlikköy Kampusünde 7 Ağustos tarihinde yaptığı basın açıklamasında işçiler işe geri alınmayı ve alamadıkları maaşlarını talep ettiler.

31) Bursa Orhangazi'de kurulmuş Faurecia Polifleks firmasından atılan 11 işçi işe geri alındı. Petrol-İş sendikasına üye oldukları için 23 Temmuz'da işten atılan ve ardından direnişe geçen 11 işçi direnişlerinde kazanım sağladılar.

32) 20 Ekim 2009 tarihinden bu yana direnişte olan Azim Kargo işçileri 251 gün sonra kazandılar ve işlerine geri döndüler. TÜMTİS'e üye oldukları için işten atılan 4 işçi İstanbul Kartal'da bulunan işyeri önünde direnişe geçmişti. 15 Temmuz günü işçiler işbaşı yaptı.

33) 12 Haziran günü İzmir'de bulunan Habaş Demir Çelik fabrikasında 30'a yakın işçi "kadro hakkı tanınması" talebiyle iş yavaşlatma eyleminde bulundu.

34) 25 Mayıs günü Adana'nın Mercimek Belediyesi işçileri 14 aydır alamadıkları maaşları için direnişe geçtiler. 26 işçinin iş

biraktığı eylem sürecinde işçiler sendikaya da tepkili. Avukatı bile işçilerin kendisi tutmuş durumda. Belediyenin eylemlerin yayılmasından korktuğu unutulmaması gereken bir gerçek olarak vurgulanmalı. 12 Temmuz günü işçilerin alacaklarının bir kısmını ödeyen belediyenin bu adımına karşı işçiler de işbaşı yaptı.

35) ODTÜ'de çalışan taşeron işçiler yıllık izinlerinin kullanılmaması üzerine işçiler geçen yıldan beri devam eden eylemlerine halen devam ediyorlar.

36) Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesi'nde yer alan Cihan Deri işçilerinin dördü sendikalaştıkları gerekçesiyle işten atıldı. 3 Ağustos'ta işten atılan işçiler 19 Ağustos'ta eylem yaparak bu durumu protesto etti.

37) İzmir'de bulunan Göktepe Plastik işçileri 45 günlük ikramiyelerinin ödenmesi üzerine 5 Temmuz günü iş bırakma eylemi gerçekleştirildi. Petrol-İş üyesi 150

işçinin katıldığı eylemde işçiler haklarını a-lana kadar direnişi sürdürmeye kararlılar.

38) İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde çalışan emekçilerden üçü 4 Mayıs'ta işten atılmıştı. 82 günlük oturma eyleminin sonunda 2 Ağustos günü emekçilerden ikisi işe geri alındı. Fakat işveren diğer emekçinin geri alınması konusunda herhangi bir adım atmamıştır.

39) 20 Nisan gününden beri direnişte olan UPS Kargo işçileri Eylemlerine İstanbul ve İzmir'de devam ediyor. Birçok eyleme imza atan direnişçilere yeni işçilerin de işten atılmasıyla katılımlar gerçekleşti. 20 Ağustos tarihiyle direnişin 117. gününde. Uluslar arası destek de alan eylem yeni dönemde işçilerin hareketi açısından da önemli. İşçiler birçok işçi eylemine de destek vererek işçilerin birlikteliğine güzel bir adım atmışlardır. Çalışan UPS işçilerinden de destek alıyorlar.

İSKİ İŞÇİLERİ İLE DAYANIŞMA GECESİ YAPILDI

6 ağustos günü La Bella düğün salonunda direnişlerinin 150. gününe giren İSKİ işçileri ile dayanışma gecesi yapıldı. Etkinliğe direnişte olan diğer işçiler; UPS işçileri, işgal ederek kazanan Çel-Mer işçileri, Atık kağıt işçileri de katıldılar. Etkinlikte taşeronlaşmaya değinildi ve taşeronlaşmaya karşı mücadele edileceği söylendi. Direnişlerinin 150. gününe giren İSKİ işçileri, bu direnişten çok şey öğrendiklerini ve bu yarıyla bu mücadeleyi kazandıklarını söylediler. Referanduma da değinilen etkinlikte, "Evet" ya da "Hayır" gibi bir oy kullanmayacaklarını, referandumu boykot edeceklerini söylediler. Etkinliğe katılan kurumların destek mesajları da okundu. Etkinliğe Devrimci Öğrenci Birliği de katıldı ve destek mesajı okundu. Mesajda şunlara değinildi: "...öğrenci gençliğin kurtuluşunun işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin zaferi ile mümkün olduğunu düşünen Devrimci Öğrenci Birliği siz İSKİ işçilerinin mücadelesini destekler... Kapitalizm insanların umutlarını yok etmek istiyor, oysa eylem umudun aynasıdır derler, ve siz direnişte olan işçiler, UPS işçileri, zafer kazanan Çel-Mer işçileri umudun kendisi oluyorsunuz.

**Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek
Halk İktidarı İçin Mücadele Edelim
Umudunuzu Yitirmeyiniz Umut sizensiz"**

Etkinlik tiyatro gösterimi ve müzik gruplarının çıkmasıyla sona geç saatlerde sona erdi.

Eylem Umudun Anasıdır!

Bilindiği üzere işçi sınıfının ve emekçi kesimlerin bilinç sıçraması eylem alanında olur. İşçiler onlarca sayfada anlatılanı eylem alanında birkaç saniyede öğrenirler ve çok hızlı bir şekilde değişirler, dönüşürler. Eylemin bu değişirici ve dönüştürücü etkisini, örgütlenmekte olan bireylerde de gözlemledik. Özellikle de gençliğin verdiği enerjile genç insanların değişmesi ve dönüşmesinde eylem alanının, eylemin ve pratiğin etkisi çok büyüktür. Burada sizlere Ankara'dan bir Genç Leninist, Leninistleşme sürecini anlatacağım;

“ Merhaba Yoldaşlar,
Ben Ankara'dan bir yoldaşınızım. Bu yıl yaşanan işçi eylemlerinin ardından Ankara'daki değişimleri gözlemlediğimde kaçınılmaz olarak kendime de dönüp baktım. Ve kısa bir sürede kendimdeki ilerlemenin özellikle işçi eylemlerinde sıçradığını gördüğümde, bunu Genç Yoldaş Dergisi'ne yazmak istedim. Ben Devrimci Öğrenci Birliği ve Mücadele Birliği Platformu ile Ankara Üniversitesi'ne başladığımda kampüste bir yoldaşımız vasıtasıyla tanıştım. O dönem sosyalizmin gereği konusunda çok fazla bilgim olmamasına rağmen dünyanın var olan kapitalist

düzenle geleceğinin olamayacağını düşünmeye başlamıştım. Bunda özellikle öğrenci profilini büyük burjuvaların küçük burjuva çocuklarının oluşturduğu lisemin çok fazla etkisi oldu. Burjuva ailelerin ilişkileri, onların yaşam biçimleri benim gibi emekçi bir ailenin çocuğu için çok garip ve tiksindirici gelmişti. O insanların arasında kendime yer göremiyordum ve yalnızlaşıyordum. Tam da bu sırada benim gibi emekçi çocuklarıyla yakınlaşmaya başladım ve lise de o arkadaşlarımla büyük bir çoğunluğunun Kürt olmaları, benim o zamanlarda kafamda şekillendirdiğim Kürt insanı tiplemesini yıkıp geçmişti.

Annemin babamın emekçi olmasına rağmen faşist ideolojiyle donanmış olmaları benim kafamı çok karıştırıyor, Kürt ailelerinin yaşadıklarını dinledikçe ailemi, faşizmi ve var olan düzeni sorgulamaya başlıyordum. Sorgulama dönemimde ise etrafımda hep reformist partileri buluyordum, onların duruşları ve düşünceleri ile kafamda oluşturduğum devrimci tiplemesini bağdaştırıyordum ve iyice bir cendereye atılmış buluyordum kendimi. İnternette de bir yandan Deniz Gezmiş'leri okuyordum, komünizmi vikipediadan öğrendiklerimle savunuyordum. Özellikle ÖSS'ye hazırlanmaya başladığım dönemde sisteme olan

öfkem daha da kabarıyor ve kendimi dünyada daha da yalnız hissetmeye başlıyordum. Herkese bir şeyler anlatmaya çalışıyordum ama etrafımda “solcu” gördüğüm kişilerin söylemleri kafamı karıştırıyor, tartıştığım insanlara verecek cevap bulamıyordum. Üniversiteyi kazanmıştım, ailemin ekonomik durumunun el vermeyişinden dolayı içimde her zaman ukte kalacak olan İstanbul’a gidememiş, Ankara’da ailemin yanında okumaya başlamıştım. Okula gittiğimde, aynı okulu kazandığımızı öğrendiğim ilkokul arkadaşımınla oturmaya, konuşmaya başladım. Söz eninde sonunda devrim ve devrimciliğe gelmişti. Ben de yoldaşa devrimci olmak istediğimi ve öğrenmek istediğimi söylemiştim. O da beni diğer yoldaşlarla tanıştırmıştı. Yoldaşları tanımaya çok yeni başladığım, DÖB adına pek fazla bir şey bilmediğim, bir komünist nasıl davranır sorusunu yanıtlayamadığım bir dönemde Ankara’ya Kent AŞ işçilerinin geldiğini öğrendim yoldaşlardan. Bundan önce IMF ve DB toplantıları sırasında yaşananları dinliyordum. İçimde bir kıpırtı olduğunu hissettim. İçimde bir ses “hayır gitme baban duyar tvlere çıkarsın senin ne işin olur gözaltına alınırsın” diyor, bir ses de “madem devrimci olmak istiyorsun gideceksin, o yolu yürüyeceksin” diyordu. Gittim. Onlarca km yürümüş işçileri gördüm.

O 6 saatlik yürüyüş bir laboratuvar gibiydi. Herkesi, her şeyi gözlemliyordum. Elime sigarayı aldığımda, bir yoldaşın yanıma gelip, “yoldaş, içme. Hava sıcak, yürüyorsun ve işçilerin yanında yürüyorsun, yürüyüş disiplinini

Ankara’ya Kent AŞ işçilerinin geldiğini öğrendim yoldaşlardan. Bundan önce IMF ve DB toplantıları sırasında yaşananları dinliyordum. İçimde bir kıpırtı olduğunu hissettim. İçimde bir ses “hayır gitme baban duyar tvlere çıkarsın senin ne işin olur gözaltına alınırsın” diyor, bir ses de “madem devrimci olmak istiyorsun gideceksin, o yolu yürüyeceksin” diyordu.

bozmamalısın” dediğinde çok garip olmuşum. Bir ağaçtan yaprak kopardığımda bir yoldaş, diğer yoldaşların ona nasıl kızdığını görmüştüm Her şey, herkes bambaşka idi. Benim şimdiye kadar gördüğüm insanlar gibi değildi kimse. İyiydi herkes, gerçekten iyiydi. Daha sonra işçilerin eylemi için Abdi İpekçi Parkı’na geldik. Onlarca yoldaş bir aradaydık. Ankaralı yoldaşlar bana, “var ya sen ne şanslısın, Ankara’da böyle günler nadir olur” dediğinde çok heyecanlanmıştım. Daha sonra bir ay boyunca her gün Abdi İpekçi’de işçilerle yoldaşlarla bir aradaydım. Her gün

yeni bir şey öğreniyor, bin bir soruyla yoldaşların -tabiri caizse- “kafalarını şişiriyordum”. İşçiler gitmişti bir ayın sonunda. Hüngür hüngür ağlayarak yollamıştık işçileri. Sonraki dönemde her an yeni şeyler öğreniyor, öğrendiğim her şeyi herkese anlatıyordum. Tam durgun bir dönem diye düşünürken Mücadele Birliği’nde bir haber gördük: Tekel işçileri geliyor... Geldiler, AKP binasının önünde işçi seli vardı, tekrar anlatmak istemiyorum, zaten hepimiz her şeyiyle biliyoruz. Ama o çadırlar sökülüp işçiler gittikten sonra, artık ekim başındaki ben değildim. Her şey değişmişti. Bazı yoldaşların dediği gibi, kişilerin 2 – 3 yılda ulaştığı noktaya 2 işçi eylemi sıçratmıştı beni. Sadece beni değil elbette her şeyi ve herkesi ileriye fırlatan bir eylemdi Tekel süreci. En azından sol cenah, yok dediği işçi sınıfını görmüş, bir işçiyle nasıl tokalaşılır onu öğrenmişti. Devrimcileşmek güzel bir şey, örgüt içinde erimeye başlamak gurur verici. Artık hayatımın gerçek bir anlamı var. Bugün evrendeki bu küçücük nokta da atacağım ufak bir adımın gelecekte nelere sebep olacağını düşünmek bile çok güzel. Ağacı içten kemiren bizler, ağacın etrafını sarmış sizleri, ağacı devirene kadar bekleyeceğiz. Kendi başkentimizde, kendi ülkemizde, kendi dünyamızda zafere kadar daima!

Ankara’dan Genç Bir Leninist

Merhaba Genç Yoldaş Okurları;

Ben gazi mahallesinde oturan bir DÖB’lüyüm. Geçen gün gazi mahallesinde bir çalışma esnasında yaşamış olduğum bir olayı-sohbeti paylaşmak istiyorum. Öğle saatleriydi. Dergi dağıtımında teker teker esnaflara giriyorum. Dergi dağıtımın sonlarına doğru bir soğan işçisinin yanına gittim soğan kabuklarını ayıklıyordu.

Benimde zamanım vardı. Dergimi verdikten sonra bende soğan kabuklarını ayıklayıp çalışmaya başladım. Birden işçiyle sohbeteye başladık. Normalde dergi dağıtımlarında çok az karşılaştığımız bir olaydır bu bir esnafta çalışmak, işçilere yardım etmek.

Bilirsiniz, kapitalist sistemde devlet köşeye sıkıştığı anlarda ya da halkların işçi-emekçilerin sistemden umudunu kesip sokaklara akması durumunda devlet insanları işçi-emekçileri seçim oyunuyla oyalamaya çalışır. Devletin buradaki tek amacı, halkın işçi-emekçilerin devrimcilerin yanına sokağa akmamasıdır. Sözümona referandum yeni anayasa düzenlemesi halka refah özgürlük getirecek (ki bunların oyun, halkları oyalamaktan başka bir şey olmadığını hepimiz iyi biliyoruz) diye insanları sandığa yönlendirmeye çalışıyorlar evet ve ya hayır oyları ile. Boykot her zaman için devrimci bir tavidir. Boykotla ilgili o soğan işçisiyle hem çalışıp hem de sohbetimizi ettik. İşçi boykotu destekledi katılacağını ve bu devlete asla güvenmediğini dile getirdi.

Yoldaşlar, böylesi çalışmalar her zaman etkilidir. Devamlı bu şekilde hareket etmeliyiz.

GAZİ MAHALLESİ / DÖB’lü Bir Öğrenci

Merhaba Genç Yoldaş Okuyucuları...

Geride bıraktığımız uzun süreç oldukça hareketli ve bu hareketliliğe büyük kitlelerin katıldığı bir dönem oldu. 1 Mayıs'ta Taksim'i dolduran yüz binler, 6 Mayıs'ta Denizlerin Anması ve 8 Mayıs'ta Kadıköy'de gerçekleştirilen Denizleri Anma mitingi... Kapitalizm kendi mezar kazıcısını bu günlerde sık sık alanlarda, meydanlarda, iş yerleri önünde görmeye başladı. İşten çıkarmalar, güvencesiz çalıştırma, işsizlik bunun sonucunda oluşan grevler, direnişler ve buna insanların tepkisi: Sokaklara dökülen yüzlerce işçi, emekçi, öğrenci... Bu, işçi ve emekçileri iliklerine kadar sömürüp onları yaşamın dışına iten işbirlikçi

kapitalistlere saplanan bir bıçak adeta...

Daha öncesinde tepkisini sadece kendi kendine ya da çevresindekilere yansıtarak gösteren insanlar, şimdi daha geniş çevrelerde; evlerinde, işyerlerinde, okullarında işçi sınıfını konuşur, tartışır oldu. Bunun doğal sonucu kitlelerde yaşanan bilinç sıçraması oluyor.

Özellikle yakından takip etme imkanı bulduğum lise öğrencilerine değinmek istiyorum. Bulduğum çevrede öğrencilerin çoğu gerici zihniyetin içinde büyümüş olsa da, yaşam koşulları tüm gerçekliği ile karşlarına dikildiği an, olanları sorgulamaları hiç de zor olmuyor. İşçi ve emekçilerin eylemlerini

sık sık tv'lerden takip eden öğrenciler, bunun etkisiyledir ki yaşadıkları sorunları daha rahat dile getirmeye başladı. En küçük bir sorunda dahi karşıt fikirlerin çatıştığını sık sık görüyorum. Kışın, bir ara okulda kaloriferler yanmayınca eylem yapmayı, bunun ancak bu şekilde ortadan kalkacağını dile getiren öğrencilerin konuşmalarına tanık olmuştum... Her ne kadar çözüm sistem içi olarak düşünülse de, politik olmayan bu insanlar için bu durum ileri bir adımdır. Daha öncesinde işçi sınıfı, burjuva, kapitalizm gibi kelimelere yabancı olanlar, bugün bu soruları kendilerine sık sık sorar oldu. Vatan, millet, bayrak anlayışına sıkışıp kalan kemikleşmiş zihniyet, kimi zamanlarda sorunlara gerçekçi yaklaşımlarını engelse de, yaşananlar zamanla sorunun ne ırk, ne renk, ne de din sorunu olmadığını anlatıyor onlara. Kimisi okuldan sonra çalışıyor, onlar sömürülmenin acımasızlığıyla daha yakından karşılaştıkları için gelişmeleri daha iyi kavrayabiliyor. Kimileri ise ailesinin ekonomik koşullarından dolayı yaşadığı problemleri tartışıyor: Eğitim, sağlık, ulaşım niçin parayla, parası olmayan ne yapacak, nasıl okuyacak?... Her ne kadar da sorunları geçici çözümlerle ortadan kaldırmayı düşünseler de zamanla bunu aşmaları zor olmayacak. İşte bu noktada çözümün politik özgürlük kazanılarak elde edeceği gerçeğiyle hareket eden devrimci düşünce, bu adımı hızlandıracaktır...

**İstanbul'dan
Genç Yoldaş okuru**

GENÇ YOLDAŞLA TANIŞTIKTAN SONRA...

İnsanlar hayatlarında neyle karşılaşacaklarını bazen tahmin edemezler ama amaç; sınıfsız, sömürsüz, paylaşımcı bir yaşam tarzı olunca doğru politikalara bir şekilde ulaşıyor. Bunlara ulaşmadaki en büyük etkenlerden biri de yayınlardır. Ben de ilk doğru ve gerçekçi politikaları Genç Yoldaş Dergisiyle tanıştıktan sonra öğrendim.

Birçok yayında öğrenci gençliğin sorunlarından bahsediliyor. Fakat çözüm aşaması o kadar basite alınıyor ki bireyi bağlamıyor. Genç Yoldaş'ta so-

runu materyalist bir bakış açısıyla ele alıyor, çözüm aşamalarını da ona göre belirliyor. Bu da olaylara çözüm koyarken net ve kararlılık getiriyor.

Genç Yoldaşla tanıştıktan sonra hayatımda birçok şeyin değiştiğinin farkına vardım. Kişiliğimin yerine oturmaya başladığını fark ettim. Yaşam alanım genişledi ve artık sadece kendi yaşamımı değil, yaşadığım ülkeyi değil, dünyayı yorumlamaya başladım. Yani Genç Yoldaşla tanıştıktan sonra ufukum açıldı. Örneğin; sürekli okuya-

rak teorimin geliştireceğini düşünürken, teoriğinin pratiksiz bir işe yaramayacağını öğrendim. Öğrendiklerimi pratik içinde en iyi şekilde öğrenebileceğimi öğrendim.

Ben Genç Yoldaş'ta birçok şey kazandım ve daha çok şey kazanacağıma inanıyorum. Bana bu karmaşık düzende yol gösteren Genç Yoldaş dergisine ve çevresine teşekkür ederim. Bir dahaki sayıyı sabırsızlıkla bekleyeceğim...

Adana'dan Genç Yoldaş Okuru

BİR EĞİTİM YILI NASIL GEÇER?

Ezbercilikle, şovenizmle anlatılan derslerle dolu bir öğretim yılına daha başlıyoruz. Tarih dersinde çıkan bir tartışma sırasında komünizmde devletin var olduğunu ileri süren bir tarih öğretmeniyle, yıllarca felsefe eğitimi almış ama bilimsel sosyalizmin atomun parçalanması ile parçalandığını iddia eden geri kafalı bir felsefe öğretmeniyle, yıllık çıkan okul dergisinin hemen her sayısında hep aynı konuya ilişkin –kutlu Türk tarihi-yazı yazmaktan bıkmayan bir sanat tarihi öğretmeni ile, Mem ü Zin destanını benim derste yaptığım sunumla öğrenen bir

edebiyat öğretmeniyle, derste evrim teorisinin tartışılmasına fırsat vermeyen bir biyoloji öğretmeniyle, her beden eğitimi dersinde “ne mutlu Türküm diyene” de derttip bahçeyi turlatan beden eğitimi öğretmeniyle, biz devrimci gençler ve öğrenci gençlik; yalan- yanlış, eksik anlatılan tek dersin “tarih” olmadığını, aynı zamanda her dersin şovenizm zehrini pompalamak için kullanıldığını öğrenmekten başka ne öğrenebiliriz ki?

Evet, 250- 300 öğrencinin bulunduğu küçük bir Anadolu lisesinde, bizlere öğretim vermeleri için gönderilen öğret-

menler işte bu tür öğretmenlerden ibaret...

Sistem kendi uysal kölelerini daha sıkı bağlarla –eğitimle- kendisine bağlamak için elinden geleni yapıyor. Sistemin övdüğü ve kabul ettiği eğitim sistemi, önce o eğitimi verecek olan öğretmenleri yetiştiriyor. Aslında bütün bir toplumda bu tür bireyler yetiştirmek istiyor. Ellerine verilen, bilinçlerine kazılmaya çalışılan anti- komünist, şovenist, gerici bir müfredatla atanırlar okullara! Sonrasında yukarıda bahsettiğim olaylar yaşanır, yaşadığımız coğrafyanın birçok yerinde.

Peki bu durumu nasıl değiştirebiliriz?

Ben az önce bir güzel betimlemeye çalıştığım lisede okuyan bir DÖB’lü olarak; müfredatın değişmesi, hocaların değişmesi vs. sunmayacağım tabi ki. Her zaman dediğimiz gibi “sorun sistemde” dir. Kapitalist eğitim sisteminin kendisi ancak kapitalizm yıkılarak ortadan kaldırılabilir. Bu nedenle, bu sistem alaşağı edilmeden biz ne Osmanlı imparatorluğunun gerçek yüzünü, ne de Ahmede Xenini Cigerxwin’in o güzel eserlerini, şiirlerini yüksek sesle okuyacağız koridorlarda, bahçede...

İstanbul’dan bir DÖB’lü

KÜBA YENİ BİLİMSEL PROJELERE YATIRIM YAPIYOR

Havana, 19 Temmuz (Prensa Latina) Küba’daki Moleküler İmmünoloji Merkezi, ilaç ve tıbbi malzeme üretimine yapılan yatırımlar sonucunda üretim gücünü ikiye katlamayı hedefliyor.

Yatırımcı Carlos Ernesto Jova’nın Trabajadores dergisine verdiği demeçte, yatırımlar kapsamında 2011 yılı içerisinde Havana’da yeni binaların yapılacağını, bu sayede mevcut merkezlerde daha fazla çalışma mekanı yaratacaklarını söyledi.

Jova, yaratılan yeni işlikler sayesinde ultramikroanalitik ekipmanların üretilebileceğini, bu ekipmanların AIDS, hepatit B ve C, çocuklardaki hipotiroid ve hamile kadınlardaki Alfa-fetoprotein problemlerinin (AFP) tanısında yardımcı olacağını ekledi.

Yapılan yatırımların aynı zamanda kandaki glikoz yoğunluğunu ölçmede kullanılan biyosensor ve glukometre üretimini de içerdiğini söyledi.

Küba’ya bu alandaki teknoloji yatırımı ilk olarak Çinli Sinocare şirketi ile Fidel Castro tarafından 1987’de kurulan Moleküler İmmünoloji Merkezi arasında yapılan anlaşma aracılığıyla gerçekleşti.

Jova, bir yıldan az bir sürede, kurulan yeni laboratuvarında ülke genelindeki ihtiyacı karşılayacak düzeyde biyosensor ve glukometre üretimi gerçekleştirebileceğini belirtti.

Ñico Lopez Tugayı’nın gönüllü çalışmaları sayesinde inşa faaliyetinin belirtilen tarihte hatta öncesinde bitmesi hedefleniyor.

Öğrenci Gençlik İşçi Sınıfının Yanında

Kurtköy UPS işçileri ilk günkü gibi direnişlerinde canlı ve kararlılıkla mücadelelerini büyütüyorlar. Tuzla-Gebze ya-
tağında işçi sınıfının yoğun bölgede direnişte olan işçiler,
çevrelerinde olan direnişlerle her zaman dayanışmada bulu-
nuyor. Aynı şekilde direnişte olan işçiler de UPS işçilerini
ziyaret ediyor.

18 Ağustos günü de UPS işçileri, Deri İş'in Cihan Deri
patronunun sendika karşıtı tutumunu protesto etmek ama-
cıyla işyeri önünde yaptıkları basın açıklamasına katıldı.
UPS işçileri Mahmutbey ve Kurtköy'den ve direnişte olan
Rimaks kot işçileri de sınıf arkadaşlarının yanlarındaydı.

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) de UPS Kurtköy'ün ö-
nünde direniş çadırını ziyaret etti. Devrimci öğrenciler, işçi-
lerle referandum ve 1 Eylül'de 154 ülkedeki UPS işçilerinin
dayanışma eylemleri üzerine sohbetler ettiler. Aynı zaman-
da işçilere Mücadele Birliği dergisinin "Boykot" başlıklı sa-
yısı ulaştırıldı.

Eylemdeki işçiler, UPS Aktarma Merkezi'nin arkasına
mola veya vardiya değişim sırasında dinlemek için gelip o-
turan çalışan işçi arkadaşlarına, megafonla, sendikaya üye
olma, içeride yaşanan ciddi sorunların ancak birlikte müca-
dele edilmesinden geçtiği, dışarıda direnen işçi arkadaşları-
na sahip çıkılması gerekliliği ve direnişte yaşanan olaylar ve
yapılacak olan eylemleri anons ederek bilgilendirme de ya-
pıyorlar.

ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK

İSTANBUL DÖB'lü Öğrenciler

Devrimci Öğrenciler UPS İşçilerinin Yanında

30 Temmuz
günü direnişleri-
nin 94. günün-
deki UPS
işçilerini İzmir
DÖB olarak zi-
yaret ettik. Ara-
larına işten
atılan yeni 4 işçi
arkadaş daha ka-
tılmıştı. Şu anda
toplam 16 işçi-
nin devam ettiği eylem aynı kararlılık ve inançla devam ediyor.

Ziyaretimizde işçi arkadaşlarla yaptığımız sohbetten sonra onlara
İstanbul'da eylemde bulunan işçilerden getirdiğimiz mesajları oku-
duk. İşçilerin birlikteliğini ve kararlılığını anlatan mesajlar işçi arkadaş-
ları çok mutlu etti. Olumlu tepkiler aldığımız işçi arkadaşlara daha
sonra bir öğrenci arkadaşımızın işçilere katkı amaçlı yaptığı pilavı da-
ğıttık ve birlikte yedik. İşçi arkadaşlarla yaptığımız sohbetten sonra
UPS işçilerini selamlayarak alandan ayrıldık. Bizim ayrılmamızdan
sonra alana Tez-Koop İş'e bağlı ve KİPA'da örgütlenen işçiler destek
ziyaretine geldi. İşçilerin karşılıklı eylem süreçlerinden bahsetmesin-
den sonra tüm işçiler alandan ayrılarak eyleme bugünlük son verildi.

İzmir DÖB

İŞGAL ZAFERLE SONUÇLANDI

17 Ağustos'tan beri direnişte olan Çel-Mer
işçileri, 2 Ağustos'ta fabrikayı işgal etmişti. İş-
gal eylemi sonuç verdi ve işçilerin tüm talepleri
kabul edildi. İşgalin 3. gününde yani 5 Ağus-
tos'ta Çel-Mer patronu işçilerin taleplerini kabul
etti. Böylece işyerinde sendika özgürlüğü sağlan-
mış oldu, çıkarılan 12 işçi işe geri alındı. İşçiler
işgal sonrasında aileleri ile fabrika önünde fotoğ-
raflar çektirirken morallerinin yüksek olduğu gö-
rüldü.

UPS İşçilerine DÖB Ziyareti

Devrimci Öğrenci Birliği olarak, direnişlerinin 75. gününde olan UPS işçilerine destek ziyaretine gittik. DÖB flamalarımız, “İşçiler Özgürleşmeden Öğrenciler Özgürleşemez”, “UPS İşçisi Yalnız Değildir” pankartlarımız ve “İşçi Öğrenci El Ele Örgütlü Mücadeleye”, “Emekçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın”, “UPS İşçisi Direnişin Simgesi” sloganlarımızla 2.Sanayideki UPS işçilerini karşıladık, işçiler de sloganlarımıza katıldı.

Daha sonra işçilerle sohbet geçildi. DÖB’lü arkadaşımız “artık işçi sınıfı hareketinde buzun kırılıp yolun açıldığını, her işçi eyleminin geniş bir etki alanı yarattığını, UPS direnişinin de bu noktada olumlu bir etki yarattığını ve Devrimci Öğrenci Birliği’nin mücadelenin her alanında işçilerle beraber iktidar hedefini gerçekliğe dönüştürmek için mücadele ettiğini” belirterek UPS direnişini selamladı. Daha sonra sözü TÜMTİS örgütlenme sorumlusu Cafer başkan aldı. Söze bizlere teşekkürle ve “sizleri burada görmek azmimizi artırıyor” diyerek başladı. Genel anlamda eylemin gidişini, etki alanının genişlediğini, 75. günkü işçilerle eylemin ilk başladığı günkü işçilerin arasında fark olduğunu artık olayları daha iyi değerlendirdiklerini ve artık bir sıçramanın kaçınılmaz olduğundan bahsetti. İçeride çalışan işçilerin de artık eyleme uzak kalamadığını belirterek sloganlarımıza katıldıklarını söyledi. Mücadelenin oraya da yayıldığını anlattı.

Diğer işçilerle de sohbet ettikten sonra, sloganlar atılarak ziyarete son verildi.

İZMİR / DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ (DÖB)

Ups İşçisi'nin Kararlı Mücadelesi

UPS Kargo işçileri 89 gün önce başladıkları direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Sendikalı olmaları nedeniyle işten çıkarılan UPS Kargo çalışanları Mahmutbey Aktarma Merkezi önünde sürdürdükleri direnişlerindeki kararlılıklarını işçi ve emekçilere, kamuoyuna bir kez daha göstermek amacıyla 31 Temmuz 2010 Cumartesi günü saat 18.00’de Taksim Tramvay durağında bir basın açıklaması yaptılar.

UPS işçileri, aileleri, Tümtis Sendikası emekçileri, devrimci demokrat kurumlar ve siyasi partilerin katıldığı eylem Tramvay Durağında sloganlar atılarak Galatasaray Lisesi önüne kadar yapılan yürüyüşle başladı. Galatasaray Lisesi önünde UPS Kargo çalışanlarının mücadelesine değinen Tümtis Sendikası Başkanı basın açıklamasını okuduktan sonra, Direnişteki İşçiler Platformu’u adına bir işçi de UPS Kargo çalışanlarının mücadelesine değinerek, tüm direnişteki işçilerin, işçi sınıfının kurtuluşu için birlikte mücadele etmesi gerektiğini belirterek. “Biz direnişteki işçiler olarak diyoruz ki, hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır.” diyerek sözlerini tamamladı.

Yürüyüş ve basın açıklaması sırasında kitlesel olarak sık sık “UPS’ye Sendika Girecek Başka Yolu Yok”, “UPS İşçisi Yalnız Değildir”, “Zafer Savaşın Emekçinin Olacak”, “Kurutuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “İşçiler Birleşin

Devrim İçin Savaşın”, “Gün Gelecek Devran Dönecek UPS İşçiye Hesap Verecek” sloganları atıldı. Eylem yürüyüş sırasında çevreden katılanların ıslıkları, alkışları ve sloganlara katılımlarıyla desteklendi. Basın açıklamasından sonra sloganlar tekrarlanarak eylem alanından ayrıldı.

İNSAN OLMAK ve OLABİLMEK

Üç bin yıllık tarihinin hesabını yapamayan insan günü birlik yaşayan insandır.

Goethe

İnsan, ortaya çıktığı günden bu yana pek çok değişim geçirdi. Gelişti, ilerledi, duraksadı. İnsan evrimi düz bir çizgi gibi ilerlemiyor. Bugün yaşadığımız toplumda da böylesine bir durumla karşı karşıyayız. Bir tarafta insanlık tarihinin gördüğü en ileri olanaklar, teknolojik seviye ve bir tarafta da açlıktan ölen insanlar. Ne kadar uç bir durum, değil mi? Peki bu zıtlık sadece bu alanda mı varlığını sürdürüyor? Elbette değil. İnsanlığın varolduğu her yerde bu durum söz konusu. Belki de tek tek bireylerin kendilerine şu soruyu sormaları doğru olacaktır: Ben kimim ve ne için yaşıyorum? Bir birey ve insanoğlunun bir parçası olarak şu koskoca dünyada varlık nedenimiz nedir? Biz insanoğlu nereden geldik ve nereye gidiyoruz?

Yaşamı yaratanlar; bizler işçiler, emekçiler ne kadar bir şeyleri sorguluyoruz ve bir şeyler yapmayı düşünüyoruz? Nasıl bir yaşama sahibiz? Sabah kalk, işe git, kapitalistlere -doğrudan veya dolaylı- kâr kazandır, eve dön -belki de eve iş taşı- televizyon izle, çok sıradan birkaç sohbet ve uyu tekrardan. İnsanlığın yaşamı bu mu sadece? Belki kimi insanlar biraz farklı şeyler yapıyor olabilirler ama özü itibarıyla insanların yaşamı bu şekilde. En son ne zaman bizi ve çevremizi manevi düzlemde ileri taşıyacak bir şeyler yaptık ki? Düşünce sınırlarımızı ve ufkumuzu ilerleten kitap okuma ve sorgulama sürecini bile çok az yapıyoruz. Yaşamımızda sürekli aynı şeyi tekrar mı etmeliyiz? Belki de şunu da sormalıyız: Yaşamak için mi ça-

lışıyoruz, yoksa çalışmak için mi yaşıyoruz? İnsan olmanın ölçütü ne olmalıdır? Sürekli kendini tekrar etmek, bir şeyleri sorgulamamak, düşünmeden varlığını sürdürmek mi? Tabii şunu söyleyecektir birileri bize: Biz düşünmüyor muyuz? Elbette düşünüyorsunuz, ama neyi? “Ben bu ay, bu maaşla ihtiyaçlarımızı nasıl karşılarım?” Ya da “Şu kişi şöyle de, falanca böyle, ben sana gösteririm, şunun bir defterini dürelim,ayağını kaydıralım.” Bunlar yaşamın su anki ”gerçekleri”. Düşünme sürecinden şunu anlamalıyız bizlere göre: “Üç bin yıllık tarihinin hesabını yapamayan insan günü birlik yaşayan insandır.”(Goethe) düşünme işte budur. Düşünme kendini ve çevrendekilerin yeniden genişletilmiş üretimini yapabilmektir. Kendi özümüze dönebilmektir. Hızla birer robot haline gelen insanların bu konularından doğru konularına doğru ilerlemesidir.

Yasadığımız “gerçek” yaşamlarımız elbette ki bir sonuçtur. Bizleri “özgür” köleler ve belki de artık robotlar – sadece yapması gerekeni yapan- haline getiren kapitalist sistemdir. Eğitimden kültürüne, medyasından sanatına pek çok alanda bizleri insanlığımızdan uzaklaştıran bir ekonomik toplumsal sistemde yaşıyoruz. İşte buna karşılık bizlerin atabileceği ilk adım belki de sadece birkaç aylık süreçte yaptıklarımızı sorgulamak ve şunu sormaktır:”Ben kimim, nasıl biri olmalıyım?” zaten gerisi de bu süreçle başlayacaktır.

Ölümsüzleşen Savaşçılarımız

*Aysun Bozdoğan:
(Bahar)*

19-22 Aralık zindan savaşlarından sağ çıktıktan sonra ölüm orucuna başlayan Aysun Bozdoğan, Leninist bir kültür-sanat emekçisiydi. Yaşamını işçi ve emekçilere devrime adanmıştı. Devrimci bir sanat emekçisi olan Aysun Bozdoğan burjuvazinin tüm baskı, işkence ve katletme politikalarına karşı taviz vermeden, inandığı yoldan yürümeye devam etmiştir. Açık gözlülüğüyle, zapt edilemez yüreğiyle, bilinciyle ve Leninist tavrıyla işçilere, emekçilere ve bizlere her zaman örnek olmuştur. Aysun Bozdoğan, burjuvazinin tüm baskılarına rağmen yöneticiliğini yaptığı Genç Ekin Sanat Merkezi'nde sanat çalışmalarını yapmıştır. 19 Aralık zindan katliamlarından sonra başladığı ölüm orucundan sonra 26 Haziran 2001 de ölümsüzleşti. Onun açtığı yoldan "Umudumuz Kavgada, Kavgamız Sanatımızla" şiarıyla yürüyoruz. Ayışığımız karanlıkta mücadele yolumuzu ve bilincimiz aydınlatıyor.

Tarık Ziya Yıldırım (Cihan Yoldaş) :

"Bizim yaşantımız eylem" diyen ve öyle de yaşayan bir Leninistti Cihan yoldaş. Yaşamını devrime adanmış örnek bir savaşçıydı yoldaşımız. Ölümsüzleşmeden önce hep işçilerin arasında olan onlarla sohbet eden ve onlarla birlikte çalışmış örnek bir komünistti. Bunu kendisine bir yük olarak görmüyordu aksine bunu yaşamına içselleştirmiş bir Leninistti Cihan yoldaş. Yoldaşımız, yoldaşları ve işçiler için; "Sıradan insanların yaşantısından ne kadar farklı bir yaşantımız var. Gerçekte adını dahi bilmediğimiz, geçmişteki yaşantıları hakkında hiçbir fikre sahip olmadığımız insanların yanındayız. Ama aynı yolda yürüyor olmanın sıcaklığı müthiş. Aslında beraber ölüme gidecek kadar tanıyoruz birbirimizi. Yıllarca süren tanışıklıktan çok daha farklı bu." diyordu yoldaşımız. Yoldaşımız mücadelenin ne denli zorlu olduğunu ve her türden fedakârlığa hazır olmanın bilincindeydi. İşte sırf bu nedenle yoldaşımız devrimci mücadelenin ve yaşamın önemini kavramış ve kavratmıştır. "Farkında olmadığımız veya bizim için doğal, sıradan gelen ne çok şey yaşıyoruz. Örneğin, ölümle o kadar haşır neşiriz ki, biz bile farkında değiliz. Sadece zorlu geçen eylem saatlerinde ölümü ihtimaller arasına katıyor insan. Oysa savaş öyle bir boyutta ki, hiç ummadığımız bir anda, hiç ummadığımız yerde ölümle karşılaşmak mümkün. Gecenin bir vakti kaldığım yeri basabilirler örneğin. Düşmana nasıl teslim olmayacağımı biliyorsam, oradan sağ çıkmayacağı o kadar biliyorum. Ama yine de bir sokak çatışmasında ölmeyi tercih ederim. İnsan savaşırken özgür olmalı. Yani biz, her an tetikte olmak zorunda kalan askerleriz. Sadece eylem saatlerimiz değil, eylem dışındaki saatlerimizde planlı disiplinli olmak zorunda. Bu sadece biz gerillaların değil, mücadelenin herhangi bir alanında faaliyet yürüten, savaşan insanlar için de aynı derecede önemli. Çünkü düşman sadece silahla saldırmıyor. Yani demek istediğim, devrim uğruna savaşan bir insanın yaşamının her anı düşmanla yüz yüze savaşmanın bir parçası. Sadece silahlı eylemler değil söz konusu olan, en sıradan işlerimizde de küçümsenemeyecek boyuttadır savaş. Yani kısacası bizim yaşantımız eylem." Yoldaşımız tam da dilediği gibi ölümsüzleşti. Bakırköy'deki bir korulukta çıkan çatışmada yaralandı ve götürüldüğü hastane de ölümsüzleşti.

Yaşar Bulut (Agit):

Agit yoldaş bir Kürt olarak Leninist saflarda örgütlenmiş, sınıfsal bir bakış açısıyla halkların birlikte mücadelesini savunmuş ve bu uğurda savaşmış bir komutandı. Yaptıkları ve yaşamıyla bizlere örnek olan ve mücadelemize ışık tutan bir yoldaşımızdı. Devrim yolunda bayraklaşma, yoldaşlarına örnek olma konusunda “ilk olmak” büyük bir onurdur. Agit yoldaş bu büyük onura tesadüfen ulaşmadı. Kendini adamışlığıyla, uzlaşmaz savaşıncılığıyla, devrimci cüretiyle öne geçti ve bu büyük onuru tamamıyla hak etti. Vakti zamanında bacağında ameliyat olan yoldaşımızın bacağına platin takılır. Bacağının zamanla iyileşmesi üzerine takılan platin onun canını acıtmaya başlar. Bu nedenle tekrar ameliyat olması gerekir. Ama bunun için yüklü bir paraya ihtiyaç olur. Bulunan her parayı yoldaşımız hemen kolektifin ihtiyaçlarına harcanmasını istemiş, bacağının daha sonra iyileştirilebileceğini dile getirmiştir.

Kendi ihtiyacından önce kolektifin ihtiyacına öncelik vermiştir hep. Kehanette bulunurcasına ve büyük bir inançla “ilk ölen ben olacağım” derdi. Bununla birlikte, “eylem rekoru kıracağım” sözü ona aitti. Bu sözleri kendini devrime adama iddiasının onda nasıl bir tutku düzeyine yükseldiğini, onun nasıl büyük bir yaşam iddiasına sahip olduğunu göstergesidir. Sürekli yeni ve etkili eylem planları yapan ve bunları anlatırken de yaşayan bir kişiliğe sahipti. Tüm olanaksızlığa rağmen kendisine gelen görevleri itiraz etmeden kabul etmiştir. Düşmanla girdiği çatışmada son ana kadar mücadele etmiştir Yaşar Bulut. Özel timler kaldığı gecekonduyunun etrafını sarıp “teslim ol” çağrısına ateş ederek cevap verir ve asla teslim olmayacağını gösterir. Vücuduna 14 kurşun isabet eder. Bu nedenle çoğunlukla baygın bir haldeydi, komadaydı. Hastanede kentine geldiği anlarda düşmanın onun yaraları ile oynadığını görür ve onlara karşı parti sloganını haykırıyordu. O halde bile düşmana teslim olmayacağını gösteriyordu ve öylece ölümsüzleşti.

Aynil ve Rasim Oktar: (Berfin-Şiar)

Bu kavgada yüreklerini, bedenlerini, kolektife, ortak üretime ve dostça, yoldaşça yaşama adanmış iki devrim savaşıdır Rasim Oktar ve Aynil Oktar. Rasim ve Aynil Oktar 1993'te tanıştıkları mücadeleyi büyük bir coşku ve fedakârlıkla yürütürken açık alanda çalışıyor olmalarına rağmen örgütsel kimlik ve ilişkilerini gizli tutmayı başarmışlardı.

Çanakkale'de olan yoldaşlarımız 1996, 1 Mayıs'ında “Yaşasın Marksizm ve Leninizm” pankartıyla yürümüşlerdir. Bir İHD ve sendika çalışanı olarak yaşanan tüm baskılara devrimci cevap vermekten kaçınmamışlardır. Rasim Oktar iki dönem Çanakkale İHD başkanlığı yaptı, Aynil Oktar ise Çanakkale Tüm Bel Sen Şube Başkanlığı yapmıştır.

Halkı, 1996 Ölüm Orucu sürecinde ölümsüzleşen Ayçe İdil Erkmen'in cenazesine katılması için belediyenin hoparlöründen anons yaptığı için Sakarya Cezaevinde 2 ay tutuklu kalır Aynil Oktar.

Rasim Oktar ise İHD içerisindeki çalışmalarıyla, pratikleriyle Çanakkale halkının sevgisini kazanmıştır. Rasim ve Aynil Oktar 23 Eylül 1996'da Ezine yakınlarında geçirdikleri trafik kazasında ölümsüzleştiler.

İmam Ateş:

Dersim doğumlu olan İmam Ateş, Antalya da yürütüyordu mücadeleyi. Antalya da Genç Emekçiler Birliği çalışmalarına katılır ve oradaki önemli çalışmaları ve yetenekleri nedeniyle mücadeleye önemli katkıları olur.

Devrimci kişiliğiyle kendisini kabul ettiren İmam Ateş 1981 de parti kararıyla ile Ortadoğu'ya gönderildi. Burada Filistin Eğitim Kamplarında askeri eğitim gördü. Aynı zaman da Parti Eğitim Örgütü (PEÖ) üyesi olarak, ideolojik politik eğitim veren İmam Ateş Beyrut'u kuşatırken, Mustafa Çetiner ile birlikte Güney Lübnan'da bulunan El-Nabakiye bölgesinde Amon Kalesinde uçaksavar başında, Mustafa Çetiner ve Filistinli yoldaşlarıyla birlikte ölümsüzleştiler.

Mustafa Çetiner:

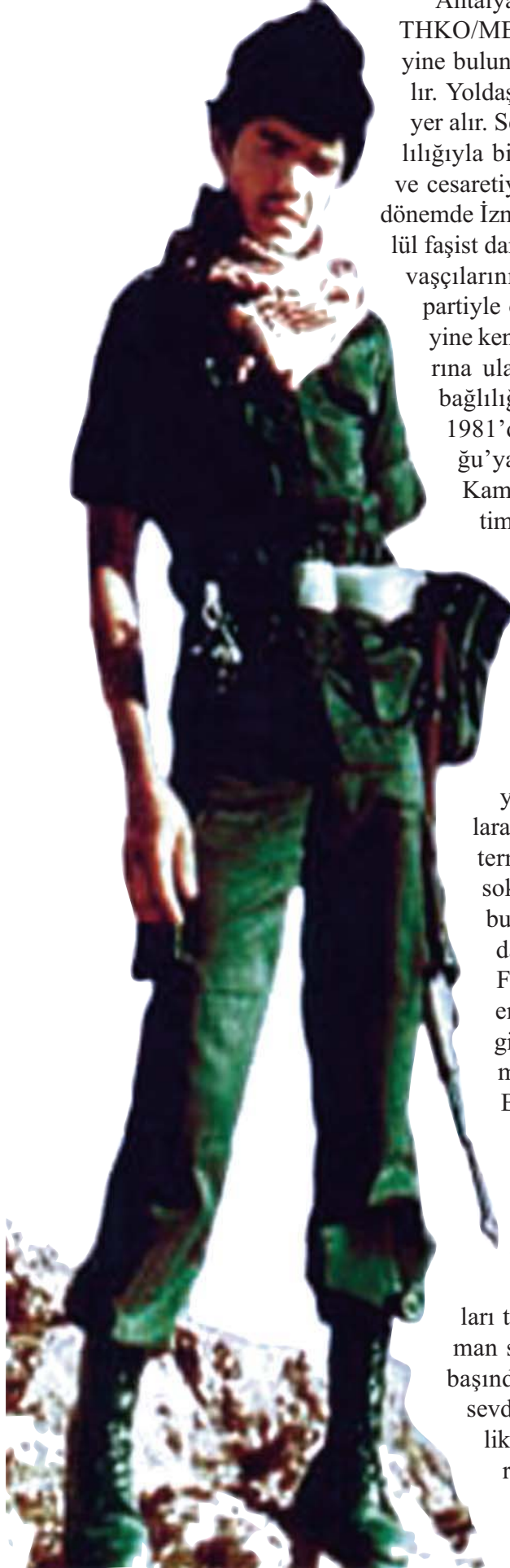
Antalya Gazipaşalı olan Mustafa Çetiner, THKO/MB ile örgütlü mücadeleye Gazipaşada başladı. Genç Emekçiler Birliği'nde mücadele veren Mustafa Çetiner, daha sonra bölge örgütlenmesinde yer aldı. Teorik alanda sahip olduğu birikim nedeniyle THKO/MB örgütlenmesine bu alanda da katkıda bulundu. Örgütçülük, teorisyenlik ve militanlık yeteneklerini üzerinde topladığından, her bakımdan öncü bir kadro niteliğindedir. 1981'de Parti kararıyla Ortadoğu'ya gönderilir. Filistin Eğitim Kampları'nda askeri eğitim alan yoldaşımız, PEÖ'nün de üyesiydi. Bir süre sonra PEÖ sekreteri olan Mustafa yoldaş, örnek davranışlarıyla yoldaşları üzerinde önemli etkilerde bulunuyordu. 1982 de yapılan parti kongresinden sonra yoldaşlarıyla birlikte Güney Lübnan'a geçen Mustafa Çetiner, İmam Ateş ile birlikte savaştı ve uçaksavar bataryasının başında birlikte ölümsüzleştiler

Cevat Saim Çelen (Teğmen Ali):

Antalya Gazipaşalı olan yoldaşımız THKO/MB saflarına katıldıktan sonra yine bulunduğu yerde çalışmalara katılır. Yoldaşımız burada birçok eylemde yer alır. Sessiz, alçak gönüllü ve kararlılığıyla bilinen yoldaşımız militanlığı ve cesaretiyle de öne çıkmıştır. Sonraki dönemde İzmir İl Örgütüne katılır. 12 Eylül faşist darbesi döneminde 13 Mart Savaşçıların tutsak olduğu dönemde partiyle olan bağlantısı kopar. Ancak yine kendi çabalarıyla parti çalışanlarına ulaşır. Bu onun partisine olan bağlılığının bir göstergesidir. 1981'de parti kararıyla Orta-Doğu'ya gönderildi. Filistin Eğitim Kamplarında kalan ve askeri eğitim alan yoldaşımız, aynı zaman da Parti Eğitim Örgütü üyesi oldu.

Askeri alandaki yetenekleri nedeniyle Teğmen Ali, askeri eğitim vermeye de başladı ve bu yüzden kendisine Teğmen Ali demeye başlar yoldaşları. Filistin de yer alması ve orada gönüllü olarak çalışmalar yapması onu enternasyonal savaşçıları arasına soktu. Filistin halkıyla çok çabuk kaynaşması nedeniyle yoldaşları ona; "Teğmen, sen Filistin'lisin" derlerdi. Onun en çok istediği şey, Lübnan'a gidip orada İsrail'e karşı savaşmaktı -ki bu isteği gerçekleşir. Bir çatışma sırasında ayağına şarapnel parçaları isabet eder ve ayağına platin takılır. Buna rağmen yoldaşımız yine Lübnan da savaşmaya devam eder. Yoldaşımız, Filistin mevzilerine karşı İsrail uçakları tarafından yapılan bombardıman sırasında uçaksavar topunun başında birlikte savaştığı ve çok sevdiği iki Filistin'li fedai ile birlikte ölümsüzleşir. Bugün mezarı Suriye'nin başkenti Şam'daki Filistin Yermuk şehitliğinde bulunmaktadır.

Markсист Reform Anlayışı

Kelime anlamı olarak reform, yeniden düzenleme, varolan düzeni yeniden yapılandırma anlamına gelir. Reformistler, reformları nihai amaç olarak görürler. Kapitalist sistem içerisinde birtakım iyileştirmeler yaparak, sistemin bozuk olan yönlerini yamayarak yol almaya çalışırlar. Burjuvazinin belirlediği, onun icazet verdiği sınırlar içerisinde politik faaliyet yürüten, çoğu zaman legal çalışma alanını mutlaklaştıran ve legal çalışma olanaklarını da araç olarak değil; amaç olarak gören reformistler ücretli emek düzeninin köklerine dokunmazlar.

Reformları mutlak görerek salt reformlar uğruna verilen mücadele, içi boş, günlük ve nihai olarak burjuvaziye hizmet eden bir mücadeledir. Buradaki temel niyet burjuva toplumunun yarattığı sosyal sıkıntıları ortadan kaldırmak ve kapitalist sistemin kalıcılığını sağlayabilmektir. Reformistler, sistemin ayakta kalmasını sağlayan temel problemleri dile getirmeye cüret gösteremezler. “Onların düşündüğü asla ancak devrimci yolla olabilecek burjuva üretim ilişkilerinin ortadan kaldırılması değildir, onların düşündüğü, bu üretim ilişkileri zemininde uygulanacak, yani sermaye ile ücretli çalışma arasındaki ilişkide hiçbir şeyi değiştirmeyen, olsa olsa burjuvazinin egemenliğinin bedellerini azaltıp devlet bütçesini basitleştirecek yönetsel düzenlemelerdir.”*

Burjuva icazeti altında dahi kendisini devrimci olarak adlandıran reformizmin bir başka hastalığı ise kitlelere sevimli görünmek adına günlük politikada devrimci söylemlerden uzaklaşmaları, içi boş, hatta komik gelebilecek sloganlarla öne çıkmaları ve taleplerini yumuşatmalarıdır. Kullandıkları dil ve üslup ilk bakışta anlaşılacaktır ki kesinlikle komünistlere ait değildir. Yaptıkları tek şey kitlelerin kafasını bulandırmaktır.

Bunlardan biraz farklı olarak asıl tehlikeli olan ise kendisine devrimci

Devrim-reform ilişkisini bir reformistten farklı olarak ele alır. Elbette ki işçi sınıfının, ezilenlerin günlük hayatlarında biraz olsun nefes almalarını sağlayacak olan düzenlemeleri sekte bir anlayışla reddetmez. Fakat reformlar için mücadeleyi her şey haline getirenlere karşı devrimci mücadeleyi esas tutar. Reformlar uğruna mücadele ile toplumsal devrim mücadelesi arasındaki bağları diyalektik olarak yorumlar.

söylemlerle makyaj çeken reformizmdir. Öyle ki devrimden konu açılınca herkesten daha devrimci görünen bu sinsi reformistlerin günlük sorunlara yaklaşımları, gündelik politikaları, önlerine koydukları talepleri ve sloganları onların da aslında katıksız birer reformist olduklarını açığa çıkartır. Devrim onlar için de belirsiz bir geleceğin sorunudur.

Bir marksist-leninist ise bu aldatmacaların tümünü elinin tersiyle iter ve kapitalist üretim ilişkilerinin zora dayalı bir devrimle ortadan kalkması için mücadele eder. Sistemin her gün yeniden doğurduğu sorunlarla tek tek uğraşarak zaman ve enerji kaybetmeyi reddeder. Devrim-reform ilişkisini bir reformistten farklı olarak ele alır. Elbette ki işçi sınıfının, ezilenlerin günlük hayatlarında biraz olsun nefes almalarını sağlayacak olan düzenlemeleri sekte bir anlayışla reddetmez. Fakat reformlar için mücadeleyi her şey haline getirenlere karşı devrimci mücadeleyi esas tutar. Reformlar uğruna mücadele ile toplumsal devrim mücadelesi arasındaki bağları diyalektik olarak yorumlar. Tarihe bakıldığında zaman gerçekleşen reformların da ancak devrimci bir mücadele yoluyla kazanıldığı

görülebilecektir. Tarihsel ilerleyişte kitlelerin gösterdikleri devrimci zor, egemen sınıfları iktidarlarından olma korkusuyla birtakım sosyal reformlar yapmaya zorlamıştır. Böylesi durumlarda burjuvazi, kendi iktidarı dışında her şeyi elleriyle teslim etmeye hazırdır. Bu yüzden reformlar, devrimlerin yan ürünleri olarak ortaya çıkar. Ancak bir marksist-leninist bu devrimci mücadeleyi, kullandığı zor yöntemlerini burjuvaziden koparacağı birkaç hak kısıntısı olan kazanımlar, reformlar sağlamak amacıyla asla kullanmaz. Verilen mücadele ile iktidara emin adımlarla yaklaşılırken, gerçekleşen reformlar sadece iktidar mücadelesinin bir getirisi olarak yorumlanır. Karl Marx, “Ücret, Fiyat ve Kâr” adlı yapıtında bu konuya ilişkin olarak şu satırları yazar:

“...İşçi sınıfı, ücretli iş sisteminin kapsadığı genel kulluğu tamamen bir tarafa bırakalım, bu gündelik mücadelelerin kesin sonuçlarını gözünde büyütmemelidir. Sonuçları doğuran nedenlere karşı değil, sadece sonuçlara karşı mücadele etmekte olduklarını; kendi aşağı doğru düşüş hareketlerini geciktirdiklerini, fakat yönünü değiştirmediklerini, sadece geçici çareler uygulamakta, fakat hastalığı iyi edememekte olduklarını unutmamalıdır. Şu halde, sermayenin arasız saldırılarının ve piyasa değişikliklerinin durmadan doğurduğu bu kaçınılmaz çarpışmaların, bütün vakitlerini almasına kendilerini bırakmamalıdır. Anlamalıdır ki, yürürlükteki düzen onları ezen bütün sefaletleriyle birlikte toplumun ekonomik dönüşümü için gerekli olan maddî şartları ve sosyal biçimleri de meydana getirir. Muhafazakârların parolası olan “âdil bir iş günü karşılığında adil bir ücret” yerine bayraklarına “Sömürge düzeninin kaldırılması” devrimci parolasını yazmalıdırlar.”

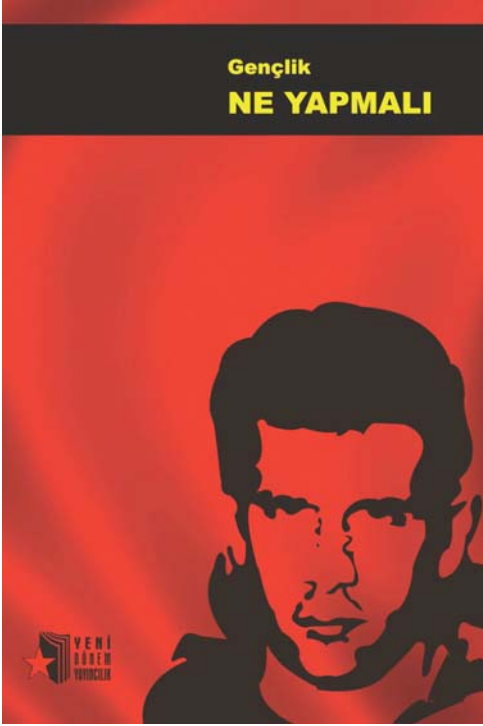
Reformlarla ilgili marksist-leninist düşünüş tarzı kısaca bu şekildedir.

Kitap Tanıtım

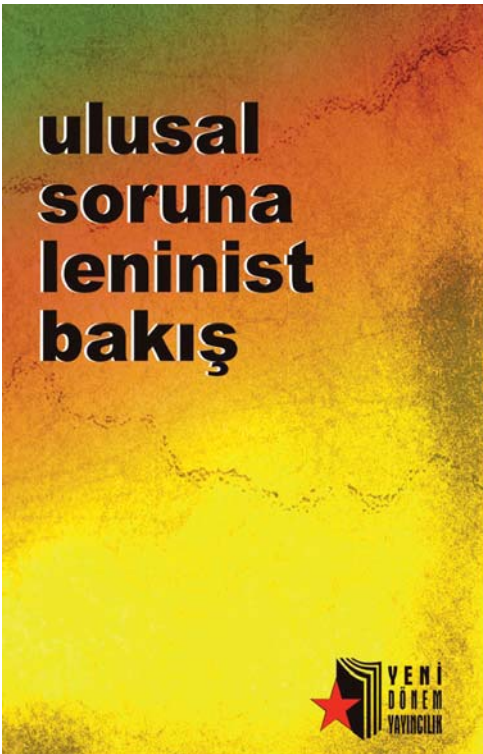
Gençlik Ne Yapmalı

Günümüzde öğrenci gençlik, daha etkin bir politik güç haline gelememiş ve sınıflar mücadelesinde proletaryanın yanında daha etkili bir rol oynamıyorsa, bunun başlıca nedenlerinden birisi, öğrenci gençlik içinde azımsanmayacak bir etkiye sahip olan küçük- burjuva politik akımlardır. Küçük burjuvazinin düşünüş tarzına, kararsızlığına, uzlaşmacı karakterine ve politik dar görüşlülüğüne sahip olan politik akımlar, bu özelliklerini öğrenci gençliğe taşıyarak adeta onların ayağına pranga vurmuş, oluyorlar. Marksizm adına hareket bu grupların bir- iki kırıntı uğrana kopardıkları kuru gürültünün yarattığı toz duman içinde sorunun Marksist konuluşu yitip gidiyor. Tümüyle sistem içinde sıkışmış, kapitalizmin dar çeperlerine bile varmayan taleplerle piyasaya çıkan küçük burjuva politik formasyon, genel söylemdeki keskinlik ve “Marksistliği”ne karşın, sınıf mücadelesindeki derinleşmeye paralel bir şekilde teorik açıdan sefaleti ve politik açıdan iflası yaşıyor. Güncel görevler açısından tüm alanlardaki sağa çark ediş, burada da açıkça görülüyor. Öğrenci gençlik hareketinin devrimci gelişimini sağlamak için, eleştirisi pratik yaklaşımın kendisi tarafından yapılan küçük- burjuva politik dar görüşlülüğün teorik olarak da eleştirilmesi ve aşılması; Marksist tutumun apaçık ortaya konması gerekiyor.

Devrimci dönüşüm sürecinin en önemli unsurlarından olan gençlik, ihtiyaç duyacağı teorik silahı bu kitapta bulacaktır.

Ulusal Soruna Leninist Bakış

“Kürt sorunu” Türkiye’nin burjuva güçleri arasında hararetli bir şekilde tartışılıyor. Bu tartışmaya katılmayan burjuva çevre kalmadı. “Kürt sorunu” üzerine burjuva tartışmalar, genel değerlendirme aşamasından çıkıp “çözüm” aşamasına gelmiştir. “Çözüm” gündeme gelince, her burjuva çevre kendi önerilerini ortaya koymaya başladı. Çeşitli burjuva kesimler, kendi aralarında “çözüm” konusunda henüz ortak bir sonuca ulaşmış değil. Aralarındaki gürültü bundan kopuyor.

Burjuvazi “Kürt sorunu”nu çözebilir mi? Türkiye burjuvazisinin amacı Kürt ulusal sorununu çözmek değil Kürdistan’ın devrimci hareketini tasfiye etmektir. Birleşik devrimin baskısından kurtulmaktır. Ulusal sorunun özü, ezilen ulusun ayrılıp bağımsız devlet kurma hakkını kapsar. Türkiye’nin egemen güçleri, ulusal sorununa tam da bu politik özünü yadsıyorlar. Onlar sadece, devrimin sonuca doğru ilerlemesini önlemek için sınırlı, güdük ve denetimli ödünler vermekle yetiniyorlar. Daha sonra güçler dengesi kendi lehlerine değişir değişmez, verdikleri ödünleri geri almak üzere. Böylelikle, verecekleri tavizlerin kendi egemenliklerini güven altına almaya yönelik olduğu açığa çıkıyor...

...Leninist Parti’nin, ulusal sorundaki bakış açısı, Leninist UKKTH ilkesine ve bu ilkenin somut koşula uyarlanmasına dayanan devrimci enternasyonalist sosyalist bakış açısıdır.

İzmir UPS

Ankara AYÖP Eylemi

Gebze Çelmer İşgali

İstanbul Kurtköy UPS

SUSMA HAYKIR
SENDİKA HAKTIR
HAKKINA
SAHIP ÇIK III

UPS İşçileriyle Dayanışma Gecesi

İstanbul Mahmutbey UPS

Denizlerin Yolunda Devrim ve İktidar Mücadelesini Sürdürüyoruz, Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına

